LEWIS CARROLL

ALICE IN ŢARA MINUNILOR

CUPRINS:

Capitolul 1
Coborârea în vizuina Iepuraşului. 7
Capitolul 2
Balta de lacrimi. 15
Capitolul 3
Un miting în pas alergător şi o poveste cu coadă lungă. 25
Capitolul 4
Iepuraşul trimite un Mic Bill. 34
Capitolul 5
Poveţele domnului Omidă. 46
Capitolul 6
Purcel şi Piper. 59
Capitolul 7
Ceaiul nebunilor. 68
Capitolul 8
Terenul de crochet al Reginei. 78
Capitolul 9
Povestea Falsei Broaşte Ţestoase. 89
Capitolul 10
Cadrilul homarilor. 98
Capitolul 11
Cine a furat tartele?
Capitolul 12

LEWIS CARROLL

ALICE IN ŢARA MINUNILOR

CUPRINS:
Capitolul 1
Coborârea în vizuina Iepuraşului. 7
Capitolul 2
Balta de lacrimi. 15
Capitolul 3
Un miting în pas alergător şi o poveste cu coadă lungă. 25
Capitolul 4
Iepuraşul trimite un Mic Bill. 34
Capitolul 5
Poveţele domnului Omidă. 46
Capitolul 6
Purcel şi Piper. 59
Capitolul 7
Ceaiul nebunilor. 68
Capitolul 8
Terenul de crochet al Reginei. 78
Capitolul 9
Povestea Falsei Broaşte Ţestoase. 89
Capitolul 10
Cadrilul homarilor. 98
Capitolul 11
Cine a furat tartele?
Capitolul 12
Alice depune mărturie

Capitolul 1 Coborârea în vizuina Iepuraşului.

Aşezată lângă sora ei, pe malul apei, Alice începuse a se plictisi, pentru că nu avea nimic de făcut. Ba chiar, o dată sau de două ori, aruncase o privire asupra cărţii pe care o citea sora ei, dar nu văzu nici poze, nici dialog: „La ce-o fi bună o carte fără poze şi fără dialog?” se întrebă Alice.

Şi doar ce era pe punctul de a chibzui (atât cât se poate chibzui pe o arşiţă ca asta, care te îndeamnă la moţăit) dacă plăcerea de a împleti o coroniţă de flori merita osteneala de a se ridica şi de a culege margarete, când, deodată, un Iepuraş Alb, cu ochii de mărgean5, trecu în fugă chiar pe lângă ea.

Nimic nu fu în măsură să-i stârnească mirarea; nu i se păru neobişnuit nici chiar atunci când îl auzi pe Iepuraş bombănind: „Vai, vai, vai! O să întârzii!”

Mai târziu, când se gândi la întâmplarea asta, îşi dădu seama că s-ar fi cuvenit să o mire, dar, în acea clipă, totul îi păru cât se poate de firesc.

Iepuraşul scoase din buzunarul vestei un ceasornic, se uită la el şi apoi se puse din nou pe fugă, mult mai iute de data asta. Văzând una ca asta, Alice se repezi în picioare; de îndată îşi dădu seama că nu mai văzuse niciodată până atunci un Iepure care să aibă vestă cu buzunare şi nici ceas pe care să-l scoată din ele. Şi, tare curioasă, o luă la fugă, peste câmp, pe urmele Iepuraşului, pe care, cu puţin noroc, îl zări tocmai când se strecura într-o vizuină măricică de sub tufişuri.

Nu trecu mult şi Alice se furişă la rândul ei în vizuină, fără a cumpăni însă la felul în care va trebui să iasă înapoi.

O bucată de drum, merse prin vizuină ca printr-un tunel drept, apoi o luă brusc la vale, dar atât de brusc, încât Alice nici n-apucă să se oprească; se trezi alunecând în jos, ca într-un puţ, foarte, foarte adânc.

Fie puţul era foarte adânc, fie Alice cădea foarte, foarte domol, căci, în vreme ce cădea, avu timp să privească pe îndelete în jurul ei şi să se întrebe ce urma să se întâmple.

Mai întâi, se strădui să privească în jos, spre a se lămuri asupra locurilor unde va ajunge, dar se făcea un întuneric din ce în ce mai mare, ca să mai poată desluşi ceva.

Apoi se uită la pereţii puţului şi băgă de seamă că erau acoperiţi cu rafturi cu provizii şi cu etajere cu cărţi; din loc în loc se găseau agăţate hărţi geografice şi tablouri, în trecere, luă de pe un raft un borcan, pe a cărui etichetă era scris: DULCEAŢĂ DE PORTOCALE, dar, spre marea ei dezamăgire, acesta era gol. Nu cutează să-l arunce, de teamă ca, în cădere, acesta să nu lovească pe cineva care s-ar putea afla dedesubt. Izbuti cu greu să aşeze borcanul pe un alt raft pe lângă care aluneca.

„Ei, bine!” îşi zise Alice, „după o aşa cădere, nici c-o să-mi mai pese când mă voi da de-a dura pe scări! Cât de curajoasă am să le par celor de acasă! De acum, chiar de-ar fi să cad de pe acoperiş, n-aş mai scoate nici un sunet.” (Şi e mai mult ca sigur că grăia adevărul.)

Cădea, cădea, cădea. „O să înceteze vreodată căderea asta? Mă întreb, oare câţi kilometri oi fi coborât până acum”, îşi spuse ea cu glas tare. „Cred că voi ajunge undeva, prin centrul pământului. Ia să vedem: asta ar însemna, cred eu, o adâncime de şase mii de kilometri.” (căci, vedeţi voi, Alice învăţase câte ceva despre acest lucru din lecţiile de la şcoală şi, deşi momentul în care să-şi dovedească cunoştinţele fusese prost ales, dat fiind că nu se găsea nimeni care s-o audă, ea găsi de cuviinţă să mai repete o dată). „Da, cam asta ar fi distanţa cu aproximaţie, dar în cazul ăsta mă întreb la ce Latitudine6 sau Longitudine7 am ajuns?” (Alice n-avea nici cea mai vagă idee despre ce voia să însemne Latitudinea ori Longitudinea, dar i se părea tare plăcut să rostească cuvinte impresionante.) „Mă întreb”, reluă ea, după puţină vreme, „oare voi străbate pământul dintr-o parte în

cealaltă? Ce nostim ar fi să apar printre oamenii care merg cu capul în jos! Antipatiii, cred.” (şi se simţi tare mulţumită, de data asta, că nu se găsea nimeni pe lângă ea, care s-o poată auzi, căci acesta nu părea a fi cuvântul cel mai potrivit). „Dar va trebui să-i întreb, cu siguranţă, de numele ţării: „Fiţi amabilă, doamnă, ne aflăm cumva în Noua Zeelandă ori în Australia?„ (Cuvintele ei fură însoţite de o plecăciune – şi închipuiţi-vă ce fel de plecăciune poate face cineva aflat în plină cădere! Credeţi că voi aţi reuşi, dacă v-aţi afla într-o astfel de împrejurare?) „Dar de-o voi întreba aşa ceva, doamna îşi va imagina că are de-a face cu o fetiţă tare neştiutoare! Prin urmare, ar fi mai bine să nu-i pun nici o întrebare, poate că voi zări numele ţării scris pe undeva.”

Cădea, cădea, cădea. Cum n-avea nimic mai bun de făcut, Alice începu iar să vorbească: „Dina cred că-mi va simţi lipsa deseară, cu siguranţă!” (Dina era pisica ei.) „Sper că nu vor uita, la ora ceaiului, să-i pună şi Dinei lapte. Dina, drăguţa mea, ce mult aş dori să te am aici, lângă mine! Nu sunt şoareci prin văzduh, dar în schimb ai putea prinde câte un liliac. Ştii, liliecii se aseamănă mult cu şoarecii. Oare pisicile mănâncă lilieci? Mă întreb.”

I.

Alice, care între timp începuse să aţipească, repeta întruna, ca prin vis: „Pisicile mănâncă lilieci?” şi uneori se mai încurca: „Liliecii mănâncă pisici?”

Cum tot nu ştia să răspundă la această întrebare, nu prea conta cum o formula. Îşi dădu seama că era gata să aţipească de-a binelea. Tocmai începu să se viseze plimbându-se cu Dina de mână, întrebând-o foarte serios: „Hai, Dina, spune-mi drept: ai mâncat vreodată un liliac?”, când, deodată, buf! Şi iar buf! Căzu pe un maldăr de crengi şi frunze uscate.

Astfel căderea ei luă sfârşit. Alice, care nu păţi nimic în urma căzăturii, într-o clipă fu în picioare. Privi în sus, dar deasupra ei era un întuneric de nepătruns; înaintea ei se întindea un coridor lung, la capătul căruia îl zări pe

Iepuraşul Alb, alergând cât îl ţineau picioarele. Nu era nici o clipă de pierdut: Alice începu a fugi cât putu de tare pe urmele acestuia şi izbuti să-l audă bombănind, în timp ce cotea după colţ:

— Vai de urechile şi de mustăţile mele, că tare s-a mai făcut târziu!

Îl urmă de aproape, dar, când Alice coti după Iepuraş, îi fu imposibil să-l mai zărească.

Se găsea într-o sală lungă şi joasă, luminată de un rând de lămpi agăţate în tavan. De jur împrejurul sălii erau uşi, dar toate încuiate. Şi, după ce-o străbătu în lung şi în lat, încercând în zadar fiecare uşă în parte, se întoarse în mijlocul sălii, întrebându-se cum să facă să iasă din acel loc.

De îndată văzu înaintea ei o măsuţă cu trei picioare, numai şi numai din cleştar8; pe masă nu se găsea altceva decât o cheiţă mititică de aur. Alice crezu mai întâi că era cheia vreuneia dintre uşile sălii; dar, vai! Fie broaştele încuietorilor or fi fost prea mari, fie cheia prea micuţă, căci niciuna din uşi nu se descuia.

Într-un târziu, Alice descoperi o perdea pe care la început n-o băgase de seamă şi, îndărătul acesteia, zări o uşiţă înaltă de vreo trei palme; încercă cheiţa de aur în broasca uşii – şi mare-i fu bucuria – cheia se potrivea!

Alice deschise uşiţa şi văzu că dădea într-un coridor îngust, niţel mai larg ca cel al unui şobolan; se puse în genunchi şi zări la capătul coridorului o grădină cum numai în vis am putea vedea.

Îşi dorea nespus să poată ieşi din sala întunecată şi să se plimbe printre răzoarele de flori, de culori strălucitoare şi printre fântânile acelea, cu apă deosebit de proaspătă, dar nici măcar capul nu-i trecea prin deschizătura uşii.

„Şi chiar de-aş putea scoate capul, îşi spunea biata Alice, la ce mi-ar fi de folos, fără umeri? Ah, ce bine-ar fi să mă pot strânge ca o lunetă! Cred c-aş izbuti, numai de-aş şti cum să încep.”

Fiindcă, vedeţi, i se întâmplaseră atâtea lucruri extraordinare, încât Alice, începuse a crede că nimic, sau aproape nimic, nu era cu adevărat imposibil.

În zadar aşteptă Alice lângă uşiţă; de aceea se duse din nou la măsuţă, trăgând nădejdea că va găsi acolo o altă cheie sau măcar o notiţă cu instrucţiuni despre felul în care se pot strânge oamenii precum lunetele.

De astă dată, găsi o sticluţă („care, mai mult ca sigur, nu fusese pe măsuţă mai înainte”, îşi zise Alice) pe a cărei etichetă de hârtie se puteau citi, cu litere frumoase şi mari, cuvintele: „BEA-MĂ!”

Uşor de zis „BEA-MĂ!”, dar Alice, înţeleaptă cum era, nu făcu greşeala de a se repezi să facă una ca asta.

„Ba nu”, zise ea, „întâi mă uit, să văd de nu cumva scrie pe sticlă Otravă.”

Citise ea câteva istorioare în care era vorba despre copii care se aleseseră cu arsuri sau care fuseseră înghiţiţi de lighioane sălbatice; sau care căzuseră pradă altor păţanii şi mai şi; şi toate acestea din pricină că nu ţinuseră seamă de reguli foarte simple, date de cei ce le voiau binele, de pildă: că un vătrai încins te arde de-l ţii prea mult în mână şi că, atunci când te tai foarte adânc cu un cuţit, de obicei curge sânge; şi nu uitase niciodată că, de bei mult dintr-o sticlă pe care scrie „Otravă”, e mai mult ca sigur că, mai devreme sau mai târziu, or să ţi se întâmple lucruri tare neplăcute.

Totuşi pe această sticlă nu scria „Otravă” şi prin urmare Alice cutează şi gustă din conţinutul ei; şi, găsind-o nemaipomenit de bună (fiindcă avea un gust amestecat, de plăcintă cu vişine, cremă de vanilie, de ananas, de friptură de curcan, de caramel şi de pâine prăjită cu unt), o înghiţi până la ultima picătură.

„Ce straniu mă simt!” zise Alice. „De parcă aş fi pe cale să mă strâng ca o lunetă!”

Chiar asta se şi întâmpla; nu mai măsura mai mult de douăzeci şi cinci de centimetri; chipul i se lumină la gândul

că era tocmai de mărimea potrivită ca să poată trece prin uşiţă şi să ajungă în grădina aceea fermecătoare.

Mai aşteptă totuşi o clipă să vadă dacă continuă să se micşoreze; acest lucru o nelinişti un pic, „căci aş putea sfârşi”, îşi zicea Alice, „prin a mă subţia într-atât, încât să ajung precum o lumânare. Cum aş arăta atunci?” Şi încercă să-şi închipuie cu ce se aseamănă flacăra unei lumânări după ce s-a suflat în ea, căci nu-şi mai aducea aminte să fi văzut vreodată ceva asemănător.

După puţină vreme, cum nimic nu se întâmplă, se hotărî să meargă fără întârziere în grădină. Dar, vai! Biata Alice! Când ajunse în faţa uşii îşi dădu seama că uitase cheiţa de aur, şi, făcând cale-ntoarsă ca s-o caute, înţelese că nu era chip să ajungă la ea din pricina înălţimii ei de acum; se strădui să se caţere pe unul din picioarele mesei, dar acesta era aşa de neted, încât n-avea de ce să se prindă; toate încercările ei dădură greş şi, ostenită cum era, se puse pe jos şi începu să plângă în hohote.

„La ce bun să plângi atâta!” îşi zise Alice cu deosebită asprime. „Te sfătuiesc să încetezi de îndată!” Obişnuia să-şi dea sfaturi, dar nu de orice fel, ci dintre cele mai bune, numai că, din păcate, rareori ţinea cont de ele. De data aceasta se mustră atât de tare, încât lacrimile îi intrau acum în ochi. Îşi aduse aminte că, odată, încercase chiar să se tragă de urechi din pricină că trişase în timpul unei partide de crochet pe care o juca împotriva voinţei sale; căci acestei fetiţe deosebite îi plăcea tare mult să facă în aşa fel încât să pară două persoane. „Dar acum e inutil”, îşi zise Alice. „Abia dacă a mai rămas din mine îndeajuns cât să fac măcar o persoană demnă de acest nume!” în curând, privirea îi căzu asupra unei cutii de sticlă, care se afla pe o masă; o deschise şi găsi înăuntru o prăjiturică pe care erau scrise cu stafide uscate, cuvintele: „MĂNÂNCĂ-MĂ”. – „Zău c-o voi mânca!” îşi zise Alice; „de mă va face să cresc, voi putea lua cheia; iar de-o să mă micşoreze, mă voi putea

strecura pe sub uşă, deci, oricum s-o întâmpla, voi intra în grădină şi apoi, fie ce-o fi!”

Mancă o bucăţică din prăjitură, întrebându-se cu îngrijorare: „Ce se va întâmpla? Ce se va întâmpla?”, ţinându-şi întruna mâna pe creştetul capului, ca să vadă de va creşte sau se va micşora. Fu tare uimită să vadă că înălţimea ei nu suferi nici o schimbare; bineînţeles că asta se întâmplă ori de câte ori mănânci o prăjitură, dar Alice se deprinsese într-atât cu întâmplările neobişnuite, încât i se părea tare plicticos ca lucrurile să se desfăşoare în chip firesc.

Aşadar, începu să înfulece prăjitura şi, nu după multă vreme, reuşi s-o dea gata.

Capitolul 2 Balta de lacrimi

— E tot mal şi din ce în ce mai ciudat! Exclamă Alice (atât de mare-i fu uimirea, încât, pentru o clipă, începuse a se bâlbâi); iată că acum încep să mă lungesc ca cea mai mare lunetă din lume! La revedere, picioarele mele! (căci, când încercă să le privească, abia de le putu zări, aşa de departe i se păreau). O! Bietele mele picioruşe, mă întreb cine vă va mai încălţa de acum încolo şi cine vă va mai pune ciorăpei! Cât despre mine, cu siguranţă că n-o să mai fiu în stare de una ca asta! Voi fi mult prea departe ca să mai pot ajunge la voi! Trebuie să vă descurcaţi singure de acum înainte! Dar, mai bine să mă port frumos cu ele, altfel te pomeneşti că n-or să mai vrea să mă ducă unde o să vreau eu să merg! Ce-aş putea face eu pentru ele? O să le fac cadou câte o pereche de ghete noi, de fiecare Crăciun!

Şi continuă să-şi închipuie cum ar face toate acestea. „Le voi trimite prin-tr-un comisionar”, îşi zicea. „Ce hazliu o să fie, să-ţi trimiţi daruri propriilor tale picioare! Şi ce ciudată adresă va trebui să dau!”

Destinatar:

Mult-stimatul Domn, Piciorul drept al Alicei Covoraşul de lângă Vatră Nu departe de Grătar (Cu toată dragostea Alicei) „O, doamne! Ce de prostii mai spun!”

Chiar în acea clipă se lovi cu capul de tavanul sălii; măsura acum mai mult de doi metri şi şaptezeci şi cinci de centimetri! Înhaţă de îndată cheiţa de aur şi se întoarse în mare grabă la uşa ce dădea spre grădină.

Biata Alice! Tot ce putu face fu să se culce pe-o parte şi să privească chiorâş prin grădină; nu mai era chip să treacă dincolo de uşă. Se aşează jos şi începu iar să plângă în hohote.

„Ar trebui să-ţi fie ruşine!” îşi zicea Alice. „O domnişoară ca tine” (şi aici chiar că avea dreptate) „să plângi întruna! Încetează imediat, atâta îţi spun!”

Cu toate acestea, continua să verse şiroaie de lacrimi, astfel încât în jurul ei se făcu de îndată o baltă adâncă de vreo cinci degete, ce se întindea până în mijlocul sălii.

Nu după multă vreme, auzi în depărtare un zgomot de paşi zoriţi; îşi şterse degrabă lacrimile de la ochi, ca să poată vedea mai bine cine soseşte. Era, şi de data asta, Iepurele Alb. Nespus de frumos îmbrăcat, ţinând într-o mână o pereche de mănuşi albe din piele de căprioară şi în cealaltă un evantai mare.

Venea tare grăbit şi bombănind întruna:

— O! Ducesa! Ducesa! Ce furioasă va fi de-o voi face să m-aştepte!

Alice, care era aşa de deznădăjduită încât ar fi cerut ajutor primului venit, când îl zări apropiindu-se, îi zise cu sfială:

— Iertaţi-mă, domnule.

Iepurele tresări aşa de puternic, încât mănuşile albe din piele de căprioară şi evantaiul îi scăpară pe jos. O luă la fugă cât putu de tare şi se pierdu în întuneric.

Alice adună de pe jos mănuşile şi evantaiul şi, cum în sală se făcuse foarte cald, începu să-şi facă vânt fără întrerupere, spunându-şi: „Extraordinar! Extraordinar! Ce lucruri ciudate se petrec astăzi! Şi când te gândeşti că ieri totul părea atât de normal! Nu cumva, din întâmplare, în timpul nopţii, m-am schimbat în ce sunt acum? Stai să mă gândesc! Oare eram aceeaşi azi-dimineaţă când m-am

trezit? Parcă mă simţeam niţeluş alta. Dar, de nu sunt aceeaşi de azi-di-mineaţă, ar fi nimerit să mă întreb: Cine sunt oare? Ei, comedie!”

Alice începu să se gândească la toate fetele de vârsta ei pe care le cunoştea, încercând să descopere de nu cumva a devenit una dintre ele.

— Sunt sigură că nu sunt Ada, îşi spuse Alice, căci ea are părul lung şi ondulat, pe când al meu numai ondulat nu e; nici Mabel n-am cum să fiu, căci eu ştiu atâtea lucruri, în vreme ce ea e atât de prostuţă! În plus, ea e ea, iar eu sunt eu şi. Vai! Cât e de complicat! O să încerc să-mi amintesc toate lucrurile pe care le ştiam până acum. Să vedem: patru ori cinci fac doisprezece, patru ori şase fac treisprezece, patru ori şapte fac. O, Doamne! Dac-o ţin tot aşa, nu voi ajunge niciodată la douăzeci! Şi până una-alta Tabla înmulţirii nici măcar nu-i aşa de importantă. Să trecem la Geografie! Londra e capitala Parisului, iar Parisul e capitala Romei, şi Roma. Nu, totul e greşit, sunt convinsă! Mai bine aş încerca să recit „Ce lucitoare.” îşi încrucişa mâinile în poală, de ca şi cum ar fi trebuit să spună lecţia, şi începu să recite poezia. Vocea îi era foarte răguşită şi foarte stranie, iar cuvintele pe care le rostea nu erau nicidecum cele dorite:

Ce lucitoare coadă-şiface Micuţul crocodil Şi-şi scaldă orice solz de aur în apele din Nil!

Ce vesel pare să rânjească Cum gheare-ntinde lin, Poftind micuţii peşti în gura-i Cu fălci zâmbind senin!

„Pun prinsoare c-am greşit!” îşi spuse biata Alice; o-chii i se umplură iar de lacrimi, în vreme ce continua să-şi spună: „Trebuie să recunosc că sunt Mabel. Voi fi nevoită să trăiesc de-acum încolo în căsuţa aia amărâtă a ei, să nu mai am jucării, însă, în schimb, să am multe lecţii de făcut. M-am hotărât: dacă eu sunt Mabel, nu mă mai mişc de aici! Degeaba ori să-şi bage toţi capul în vizuină şi-or să-mi zică:

Ieşi de-acolo, drăguţa mea! Eu n-o să fac altceva decât să mă uit în sus şi să le zic: Dar – cine sunt eu? Mai întâi spu-

neţi-mi cine sunt, şi apoi, dacă îmi place cine sunt, o să urc la voi. Dar, vai de mine!„ strigă Alice, izbucnind iar în lacrimi, „ce mult aş vrea să-i văd pe toţi bă-gându-şi capul în vizuină! Aşa am obosit să tot stau singură aici!”

Şi spunând aceasta, îşi aruncă privirea asupra mâinilor şi fu foarte uimită să vadă că, în vreme ce vorbea, îşi pusese în mână una din mănuşile din piele de căprioară albă care-i aparţinuse Iepuraşului.

„Cum am făcut una ca asta?” se întrebă ea. „Cred că o să încep din nou să mă fac mică.”

Se ridică şi se îndreptă spre masă pentru a se putea măsura; constată că, după cum putu să-şi dea seama, măsura acum doar două palme înălţime, dar că se micşora cu multă repeziciune; înţelese de îndată cauza: evantaiul pe care-l ţinea în mână; prin urmare îl aruncă imediat, chiar când fu pe punctul de a dispărea cu totul.

— Am scăpat ca prin urechile acului! Îşi zise Alice, oarecum înspăimântată de brusca transformare, dar fericită că încă mai există. Şi acum, în grădină!

Se, grăbi din nou spre uşă. Vai! Uşiţa fusese închisă şi cheiţa pusă pe masă, la fel ca mai înainte:

— Totul merge din ce în ce mai rău! Gândi Alice, căci n-am mai fost niciodată atât de micuţă, niciodată! Prea mult ghinion!

Şi, pe când rostea aceste cuvinte, piciorul îi alunecă şi, în clipa următoare, bâldâbâc! Căzuse într-o apă sărată, care-i ajungea până la bărbie. Mai întâi gândi că nimerise cumva în mare; „şi dacă-i aşa pot să mă întorc cu trenul”, îşi spuse ea. (Alice fusese la mare o singură dată în viaţa ei şi trăsese concluzia că, oriunde te-ai duce pe litoralul Angliei, dai de nişte cabine de baie pe lângă plajă, de câţiva copii care se joacă în nisip cu lopăţele de lemn şi apoi de un şir de vile de locuit, iar îndărătul lor se află întotdeauna o gară.) însă, nu trecu mult şi înţelese că de fapt se găsea în balta de lacrimi vărsate chiar de ea însăşi, pe când avea doi metri şi şaptezeci şi cinci de centimetri.

„Ce bine ar fi fost de n-aş fi plâns atât!” îşi spunea Alice, înotând şi sirăduindu-se să ajungă la mal. „Drept pedeapsă, mă tem că acum mă voi îneca în propriile mele lacrimi! Ciudată întâmplare! Dar totul e ciudat astăzi.”

Chiar în acea clipă, auzi ceva plescăind prin apă, undeva aproape; începu să înoate într-acolo, ca să vadă despre ce e vorba.

Întâi crezu că e o morsă9 sau un hipopotam10, dar apoi, amintindu-şi cât era de mică, îşi dădu seama că nu era decât un şoarece, care, ca şi ea, alunecase în baltă.

„Mi-ar fi oare de vreun folos, dacă i-aş vorbi acestui şoarece? Totul e atât de neobişnuit pe-aici, că nu m-aş mira să-mi poată vorbi; oricum, nu strică să-mi încerc norocul.” Aşa că începu:

— O, Şoarece! Ştii cumva cum se poate ieşi din această baltă? Am ostenit de când înot pe aici. O, Şoarece!

(Alice gândea că aşa era cuviincios să te adresezi unui şoarece; era pentru prima oară când făcea una ca asta, dar îşi amintea că văzuse în Gramatica Latină a fratelui ei: „Un şoarece – al unui şoarece – unui şoarece -un şoarece – O, şoarece!”)

Şoarecele se uită la ea mirat (Alicei i se păru chiar că-i face semn, clipind niţel dintr-un ochişor), dar nu spuse nimic.

„Poate nu înţelege englezeşte”, gândi Alice; „cu siguranţă că e un şoarece francez, care a trecut la noi cu William Cuceritorul.” (Deşi ştia ceva istorie, Alice n-avea idei foarte clare despre data la care se întâmplaseră aceste evenimente.) Aşa că începu din nou:

— Ou est ma chatte? 11

Era prima propoziţie din manualul de franceză. Şoarecele ţâşni dintr-o dată din apă, tremurând de frică din tot corpul.

— O, îmi cer iertare! Strigă de îndată Alice, temân-du-se să nu-l fi supărat pe sărăcuţul animal; uitasem că nu-ţi plac pisicile.

— Că nu-mi plac pisicile! Exclamă Şoarecele, cu o voce ascuţită şi tremurândă. Dacă ai fi în locul în meu, ţie ţi-ar plăcea pisicile?

— Poate că nu! Mai mult ca sigur că nu, răspunse Alice, împăciuitoare; nu fi supărat pentru un astfel de lucru. Totuşi, aş vrea să ţi-o pot arăta pe pisica noastră, Dina: cred că ai îndrăgi pisicile, dacă ai vedea-o măcar o dată. E atât de liniştită, urmă ea cu jumătate de voce, continuând să înoate leneş prin baltă. Toarce aşa de frumos la vatra focului, în vreme ce-şi linge lăbuţele şi se spală pe faţă; are o blăniţă aşa de moale. Şi apoi n-o întrece nimeni la prinderea şoarecilor. O! Îmi cer iertare! Strigă iarăşi Alice; căci, de data aceasta, Şoarecelui i se zbârlise tot părul pe el, iar fetiţa era sigură că l-a jignit tare rău. N-o să mai vorbim despre Dina, de vreme ce nu-ţi face plăcere.

— N-o să mai vorbim despre ea, sigur! Strigă Şoarecele, care tremura din cap până-n vârful cozii. De parcă eu aş vrea să vorbesc despre ea! În familia noastră n-am putut suferi niciodată pisicile: sunt nişte creaturi josnice, respingătoare, vulgare! Să nu mai rosteşti cuvântul „pisică” în faţa mea!

— Niciodată! Promise Alice, grăbindu-se să schimbe subiectul discuţiei. Îţi plac. Îţi plac. Câinii?

Şoarecele nu răspunse şi Alice continuă repede:

— Există, lângă casa noastră, un căţeluş pe care mi-ar face plăcere să ţi-l arăt, atât de drăgălaş este! Un micuţ terrier, cu ochii ageri, ştii, cu – oh! Un păr lung, cafeniu şi creţ! Aduce înapoi toate obiectele pe care i le arunci, se pune-n două lăbuţe când cere de mâncare şi face atâtea lucruri, dar acum nu-mi mai pot aminti nici jumătate din ele. Ştii, este al unui fermier, iar acest fermier spune că lui îi e tare de folos şi că valorează mii de lire! Zice că omoară toţi şobolanii şi. Vai de mine! Strigă Alice, cu glas necăjit, mi-e tare frică că te-am supărat din nou!

Căci Şoarecele se îndepărtase de ea înot, pe cât putuse de iute, stârnind cu mişcările sale un adevărat cutremur prin

baltă.

Alice strigă după el, cu glas blând:

— Şoarece dragă! Te rog, vino înapoi şi n-o să mai vorbim nici de pisici, nici de câini, din moment ce nu-ţi plac!

Când auzi Şoarecele una ca asta, făcu cale întoarsă şi înotă domol spre ea; faţa îi pălise („de mânie”, îşi zise Alice) şi spuse, cu glas încet şi tremurând:

— Să ajungem la mal şi-o să-ţi spun povestea mea, ca să-nţelegi de ce nu pot să sufăr câinii şi pisicile.

Era şi timpul să iasă din baltă, căci se făcuse o îngrămădeală grozavă de animale de tot soiul, care căzuseră în ea: o Raţă şi o Pasăre Dodo, un Papagal Lori, cu penaj colorat, un Pui de Vultur şi câte şi mai câte alte lighioane nemaiîntâlnite. Alice o luă înainte şi toată adunarea înotă în urma ei spre mal.

Capitolul 3

Un miting în pas alergător şi o poveste cu coadă lungă.

Fu o adunare cu adevărat ciudată, când se strânseră laolaltă pe mal: păsările cu penajul ud leoarcă, animalele cu blana lipită de trup, toate şiroind de apă, cu mutrişoarele triste şi simţindu-se cât se poate de stingherite.

După cum era şi firesc, cea dintâi problemă fu -cum să se usuce. Fiecare îşi dădu cu părerea în privinţa aceasta; şi nu trecuseră nici câteva minute, că deja Alice le vorbea fără pic de sfială noilor săi prieteni, de parcă i-ar fi cunoscut dintotdeauna. La drept vorbind, purtă o lungă discuţie cu Lori, care sfârşi prin a se bosumfla, spunând destul de nătâng:

— Eu sunt mai bătrân ca voi şi ştiu mai bine ce trebuie făcut.

Acest lucru i se păru Alicei de neacceptat şi vru să afle câţi ani are. Cum el refuză cu hotărâre să-i spună vârsta exactă, discuţia se încheie brusc.

Într-un târziu, Şoarecele, care părea a avea un pic de autoritate asupra celorlalte animale, porunci cu glas puternic:

— Aşezaţi-vă cu toţii şi ascultaţi-mă! O să fac în curând în aşa fel, încât să fiţi cu toţii uscaţi!

Toată lumea luă loc formând, un cerc mare, în mijlocul căruia se afla Şoarecele. Alice îi aruncă acestuia o privire neliniştită; îşi dădea seama că, de nu se va usca repede, avea să capete o răceală grozavă.

— Hm! Făcu Şoarecele, luându-şi un aer important. Sunteţi gata cu toţii? Iată povestea pe care o cunosc, cea mai seacă cu putinţă, singura capabilă să vă usuce pe loc. Linişte în cerc, vă rog! „William Cuceritorul, a cărui cauză beneficia de sprijinul Papei, primi de îndată supunerea Englezilor, care aveau nevoie de un conducător şi care, de ceva vreme, se deprinseseră cu uzurpările şi cu cuceririle. Edwin şi Mor car, conţii de Mercia şi Northumbria.”

— Brrrr! Făcu Lori, tremurând.

— Îmi cer iertare! Spuse politicos Şoarecele, dar încruntându-şi sprâncenele. Aţi spus ceva?

— N-am fost eu! Spuse grăbit Lori.

— Mi s-a părut că aud pe cineva vorbind, reluă Şoarecele. Să continui: „Edwin şi Morcar, conţii de Mercia şi de Northumbria, trecură de partea acestuia; şi Stigand, Arhiepiscopul patriot de Canterbury, găsi nimerit.”

— Găsi ce? Întrebă Raţa.

— Găsi nimerit, răspunse Şoarecele, fără a încerca să-şi ascundă supărarea. Bineînţeles, ştiţi ce înseamnă „nimerit”.

— Ştiu destul de bine ce vrea să zică „nimerit”, când eu sunt cel ce nimereşte peste ceva, spuse Raţa; de obicei e o broască sau un vierme. Întrebarea este, peste ce a nimerit Arhiepiscopul?

Fără să dea cea mai mică atenţie vorbelor Raţei, Şoarecele se grăbi să continue:

—.„şi găsi nimerit să se ducă cu Edgar Atheling în întâmpinarea lui William, pentru a-i oferi acestuia coroana. La început, William se purtă cu cumpătare. Dar obrăznicia Normanzilor săi.” Cum te mai simţi, micuţo? Întrebă el, întorcându-se spre Alice.

— La fel de udă ca şi până acum, răspunse Alice cu glas trist; se pare că povestea ta nu m-a uscat nici cât negru sub unghie.

— În acest caz, spuse, ridicându-se cu un aer solemn, Pasărea Dodo, propun amânarea acestei adunări, în vederea adoptării imediate a unui remediu mai energic.

— Vorbeşte mai clar! Spuse Puiul de Vultur. Nu înţeleg nimic din vorbele astea complicate şi, în plus, cred că nici măcar tu nu pricepi nimic!

Puiul de Vultur îşi lăsă capul în jos, pentru a ascunde un zâmbet; celelalte păsări chicotiră gălăgios.

— Ceea ce voiam să spun, continuă, cu un aer jignit, Pasărea Dodo, este că cel mai bun mod de a ne zvânta este un Miting în pas alergător.

— Ce este acela un Miting în pas alergător? Întrebă Alice; nu că i-ar fi păsat prea mult să ştie, dar Dodo se întrerupsese, ca şi când ar fi dorit ca cineva să ia cuvântul; niciunul din cei prezenţi nu părea dispus să spună ceva.

— Cea mai bună metodă de a explica este să-l facem pur şi simplu.

(Şi, cum se prea poate să vreţi şi voi să încercaţi într-o zi de iarnă, o să vă spun cum a făcut Pasărea Dodo.)

Mai întâi, a desenat o pistă de alergări, un fel de cerc („n-are importanţă forma exactă”, a zis el) şi apoi i-a aşezat pe toţi de-a lungul traseului, din loc în loc. N-a folosit semnalul obişnuit: „Pe locuri. Fiţi gata. Start!”, ci fiecare începea să alerge care încotro îl tăia capul, oprin-du-se atunci când dorea, astfel încât nu era deloc uşor să-ţi dai seama când se termină alergarea. După ce o ţinură aşa, preţ de vreo jumătate de oră şi se uscară bine, Dodo strigă brusc:

— Alergarea a luat sfârşit!

Se adunară cu toţii în jurul lui, gâfâind de atâta oboseală şi întrebând:

— Dar cine a câştigat?

La această întrebare, Pasărea Dodo nu putu da un răspuns pe loc, ci chibzui îndelung; rămase tăcută o bucată de vreme, ţinându-şi un deget la frunte (aşa cum îl vedeţi de obicei pe Shakespeare în poze şi în tablouri), pe când ceilalţi aşteptau în linişte.

În cele din urmă, zise:

— Toţi aţi câştigat, şi toţi trebuie să primiţi câte un premiu.

— Dar cine va înmâna premiile? Întrebară toţi în cor.

— Cum cine? Ea, bineînţeles, răspunse Pasărea Dodo, arătând cu degetul spre Alice.

Şi toţi dădură buzna spre Alice, strigând de-a valma:

— Premiile! Premiile!

Alicei nu-i dădea prin gând ce să facă; băgă repede mâna în buzunar, de unde scoase la iveală o cutiuţă de caramele (spre norocul ei, apa sărată nu ajunsese la ele) şi începu să împartă premiile. Era chiar câte una de fiecare.

— Dar şi ei trebuie să i se dea un premiu, spuse Şoarecele.

— Cum să nu! Aprobă, cu gravitate, Pasărea Dodo. Ce mai ai prin buzunare? Întrebă el, întorcându-se spre Alice.

— Doar un degetar, răspunse tristă Alice.

— Dă-mi-l, zise Pasărea Dodo.

Se adunară din nou în jurul ei, şi Pasărea Dodo îi înmâna solemn degetarul, spunând:

— Te rugăm să primeşti acest frumos degetar!

Şi după ce scurta cuvântare luă sfârşit, începură cu toţii să aplaude.

Alice găsi toată povestea asta foarte hazlie, dar, cum toţi îşi păstrau un aer foarte serios, nu cuteză să râdă. Şi, cum nu găsi nimic de spus, se mulţumi să facă o plecăciune, luându-şi un aer cât putu de grav, pe măsura momentului.

Apoi, se apucară să mănânce bomboanele, lucru care produse ceva zgomot şi oarecare încurcături, căci păsările mai mari se plânseră că nu puteau să le guste pe ale lor, iar cele mici se înecară, încât fură nevoite să primească câţiva pumnişori în spate, pentru a-şi reveni. Până la urmă totul se

sfârşi cu bine, toată lumea se aşează din nou în cerc şi îl rugară pe Şoarece să le mai povestească câte ceva.

— Mi-ai promis, ţii minte, că-mi spui povestea ta, zise Alice şi de ce nu poţi suferi pe. P şi C., adăugă ea, aproape şoptit, de teamă să nu-l supere iar.

— E lungă şi tristă! Zise Şoarecele, întorcându-se spre ea şi oftând adânc.

— E lungă, într-adevăr, zise Alice, măsurând din ochi, cu uimire, coada Şoarecelui, dar de ce spui că e şi tristă?

Continuă să-şi frământe mintea cu această întrebare, în vreme ce Şoarecele vorbea; şi iată cum îşi închipui ea povestea:

MOTANUL ŞI ŞORICELUL.

Un motan hotărât „Şoricel”, spuse, „-atât Ştiu: că nu-s ocupat, Deci te vreau judecat!

Nu fugi, nu nega, Că ne vom judeca, Pentru că absolut Nimic n-am de făcut!„ Şoricelul strigă: „Domnule, eu ştiu că, Fără judecător, Judecata-i i omor!„ „Mă fac eu procuror, Tot eu judecător; Judec parte cu parte: Te condamn eu la moarte.”

— La ce te gândeşti? Nici măcar nu m-asculţi! Îi zise Şoarecele Alicei, cu voce aspră.

— Îmi cer iertare, răspunse Alice, cu părere de rău. Ai ajuns la al cincilea cot, nu-i aşa?

— Ce cot? Ţipă Şoarecele furios. Dacă n-asculţi! Iar s-o-nnod?

— Un nod? Zise Alice, uitându-se cu îngrijorare la coada Şoarecelui. Şi cum era gata mereu să ofere ajutor cuiva, adăugă: te ajut să-l deznozi, arată-mi unde e!

— Nici prin gând nu-mi trece! Strigă supărat Şoarecele, ridicându-se şi îndepărtându-se de Alice. Mă jigneşti, îndrugând astfel de prostii!

— N-am vrut una ca asta! Zise biata Alice. Dar ştiu că eşti supărăcios, nu glumă!

— Te rog, vino înapoi şi sfârşeşte-ţi povestea! Şoarecele dădu doar din cap şi iuţi pasul.

— Ce păcat că n-a vrut să mai rămână alături de noi! Zise suspinând Lori, de îndată ce Şoarecele se îndepărtă. Un bătrân Crab profită de ocazie pentru a-i spune fiului său:

— Ei, dragul meu! Asta să-ţi servească drept lecţie, să nu-ţi pierzi niciodată cumpătul!

— Taci, tată! Zise tânărul Crab, pus pe harţă, ai înnebuni până şi o stridie12!

— Ce mult aş vrea ca Dina să fie aici! Spuse Alice cu voce tare, fără a se adresa cuiva anume. Ea ar putea să-l aducă imediat înapoi!

— Şi cine este, mă rog, Dina asta? Întrebă Lori. Alice, gata oricând să vorbească de preferata ei, zise:

— Dina este pisica noastră! N-o întrece nimeni la prinderea Şoarecilor! Ei! Ce tare mi-ar plăcea s-o vedeţi când vânează păsările! Da, nici n-o zăreşte bine, că – hap! Şi-a şi înghiţit-o!

Vorbele ei îi înspăimântă grozav pe cei prezenţi: câteva păsări o tăiară la fugă, în graba mare; o Coţofană bătrână se înfoie în pene, zicând:

— Trebuie să pornesc spre casă, nu-mi prieşte aerul nopţii la gât!

Un Canar îşi chemă puişorii, zicându-le:

— Veniţi iute, dragii mei! E timpul să mergeţi la culcare!

Sub diferite pretexte, dispărură cu toţii şi Alice se văzu în curând din nou singură.

— N-ar fi trebuit să pomenesc de Dina! Îşi zise ea cu tristeţe. Nimeni nu pare s-o placă pe aici şi totuşi, sunt convinsă că-i cea mai bună pisică din lume! Oh, Dina, draga mea Dina! O să te mai revăd vreodată?

Şi biata Alice se puse din nou pe plâns, căci se simţea tare singură şi deznădăjduită.

După puţină vreme, auzi din nou nişte paşi grăbiţi şi, crezând că era Şoarecele, care se răzgândise între timp şi venea să-şi termine povestea, ridică repede privirea.

Capitolul 4 Iepuraşul trimite un Mic Bill.

Era Iepuraşul Alb. Venea iute, aruncând în jurul lui priviri neliniştite, de ca şi cum ar fi pierdut ceva; Alice îl auzi bombănind:

— Ducesa! Ducesa! Vai de lăbuţele mele! Vai de blana şi de mustăţile mele! O să dea poruncă să mă execute, sigur cum sunt copoii copoi! Unde am putut să le pierd, mă întreb?

Alice ghici imediat că era vorba despre evantai şi despre mănuşile sale albe din piele de căprioară şi, cu toată bunăvoinţa, începu şi ea să…

După puţină vreme, Iepuraşul o zări pe Alice, care căuta de zor şi-i strigă cu glas tare supărat:

— Ei, Mariana, tu ce cauţi aici? Fugi repede acasă, chiar în clipa asta şi adu-mi o pereche de mănuşi şi un evantai! Hai, iute!

Alicei i se făcu aşa de frică, încât, fără să încerce măcar a-i explica că greşise, o luă îndată la fugă în direcţia ce i-o arătase Iepuraşul.

„M-a luat drept slujnica lui”, îşi zise ea, alergând. „Ce mirat o să fie, când va descoperi cine sunt! Totuşi ar fi bine să-i aduc evantaiul şi-mănuşile, fireşte, cu condiţia să le pot găsi.” în vreme ce rosti aceste cuvinte, dădu de o căsuţă curăţică, pe a cărei poartă se putea zări o plăcuţă de alamă strălucitoare, pe care era gravat numele: „Iepure A.”

Intră fără să bată şi urcă scările în fugă, temându-se ca nu cumva să dea nas în nas cu Mariana şi să fie astfel alungată înainte de a fi găsit evantaiul şi mănuşile.

„Ce ciudăţenie!” îşi spunea Alice. „Auzi, să mă trimită după treburile lui un Iepuraş! În curând şi Dina va ajunge să mă pună să fac treburile în locul ei!”

Şi începu să-şi închipuie cam cum ar fi asta. De pildă, ar chema-o dădaca ei: „Alice! Vino de îndată şi pregăteşte-te de plimbare!”, iar ea ar trebui să răspundă: „O clipă doar, vin imediat! Trebuie să pândesc lângă gaura asta de şoarece, până se întoarce Dina, ca să n-o zbughească şoarecele.” „Numai că”, gândi mai departe Alice, „dacă ar începe să facă pe grozava, punând lumea la treabă, cei de

acasă n-ar mai ţine-o pe Dina nici o clipă.” între timp, Alice ajunsese într-o odăiţă drăguţă, cu o măsuţă în faţa ferestrei; pe masă (după cum nădăjduise) se găseau un evantai şi o pereche de mănuşi mititele, din piele albă de căprioară.

Luă evantaiul şi perechea de mănuşi şi, tocmai când era gata să plece, îi căzu privirea pe o sticluţă care se găsea lângă oglindă. De data aceasta sticluţa nu avea nici o etichetă pe care să scrie: „Bea-mă”; şi cu toate acestea ea îi scoase dopul şi o duse la gură. „Ştiu bine”, îşi zise ea, „că ori de câte ori mănânc sau beau ceva, se întâmplă ceva neobişnuit: hai, să văd, ce se va mai întâmpla de voi bea din sticluţa asta! Nădăjduiesc, zău aşa, c-o să mă facă să cresc iar mare; m-am săturat să mai fiu atât de micuţă!”

Şi chiar aşa se întâmplă; începu să crească, însă mult mai iute decât se aştepta; nu apucase să bea nici jumătate din sticluţă, când îşi dădu seama că se lovise cu capul de tavan şi trebui să se aplece pentru a nu-şi rupe gâtul. Puse iute sticluţa jos, spu-nându-şi: „Gata! Sper că n-o să mai cresc şi mai mult de-atât! Cum sunt acuma, nu mai pot să ies pe uşă. Ce bine ar fi fost să nu fi băut aşa de mult!”

Dar, ah! Părerile de rău erau acum zadarnice! Continuă să crească, şi încă atât de mult, încât fu nevoită să stea în genunchi; o clipă mai târziu, nu mai putu să stea nici măcar în genunchi şi încercă să se întindă pe podea, cu un cot proptit în uşă şi cu celălalt braţ încolăcit în jurul capului. Dar tot mai creştea; în cele din urmă, când nu mai avu încotro, scoase un braţ pe fereastră şi un picior prin hornul de pe acoperiş, spunându-şi: „Ce-o să mă fac, dacă tot mai cresc!”

Dar, din fericire, sticluţa fermecată îşi făcuse efectul pe deplin şi Alice încetă să mai crească. Cu toate Acestea, poziţia în care se găsea nu era nicidecum comodă şi, cum nu vedea în ce fel ar mai putea ieşi din încăpere, Alice se simţea, firește, tare nefericită.

„Era cu mult mai plăcut acasă”, se gândea biata Alice. „Nu eram nevoită să mă fac, întruna, ba mică, ba mare şi nici să

ascult de şoareci sau de iepuraşi. Mi-aş fi dorit să nu fi coborât niciodată în vizuina aceea de iepure şi totuşi. Şi totuşi. E destul de nostimă viaţa pe care o duc! Când citeam câte un basm, îmi închipuiam că astfel de lucruri nu se întâmplă niciodată şi iată-mă că trăiesc în plin basm! Ar trebui să se scrie o carte despre mine, zău aşa! Şi când mă voi face mare, o s-o scriu chiar eu! Dar sunt încă de pe acum mare", adăugă necăjită, „în tot cazul aici nu mai am loc să cresc!" „Dar oare o să rămân la vârsta pe care o am acum?" se întreba Alice. „într-un fel e plăcut să ştii că nu vei deveni niciodată bătrână. Ei, dar şi să ai mereu lecţii de făcut! O, nici asta nu mi-ar plăcea!" „O, biata de tine Alice, ce prostuţă eşti!" îşi răspunse tot ea. „Cum ai putea să faci lecţii aici? Dacă abia încapi tu, unde să mai încapă şi cărţile pentru lecţii!"

Şi, tot gândind aşa, privind situaţia când dintr-o latură, când din cealaltă şi purtând o adevărată conversaţie cu sine însăşi, deodată, nu după multă vreme, auzi un glas afară şi se opri să asculte.

— Mariana! Mariana! Strigă cineva. Adu-mi mănuşile în clipa asta!

Apoi paşi grăbiţi se făcură auziţi pe scări. Alice înţelese că era Iepurele, care venea să vadă ce face ea acolo şi începu să tremure aşa de tare, de se cutremura întreaga casă, uitând cu desăvârşire că acum ea era de o mie de ori mai mare decât Iepuraşul, şi că, prin urmare, n-avea nici un motiv să se mai teamă de el.

De îndată, Iepurele ajunse la uşă, încercând s-o deschidă, dar, cum uşa se deschidea spre interiorul camerei, de unde Alice o împingea cu cotul, încercările Iepuraşului fură zadarnice. Alice îl auzi bombănind:

— Din moment ce nu reuşesc pe uşă, o să dau ocol casei şi o să intru pe fereastră.

„S-o crezi tu!" gândi Alice. După ce aşteptă până ce i se păru că-l aude pe Iepure sub fereastră, scoase brusc mâna afară şi se făcu că înhaţă ceva. Nu înhaţă nimic, dar auzi un

strigăt ascuţit, apoi o bufnitură şi-un zgomot de sticlă spartă, ceea ce o făcu să creadă că poate Iepuraşul căzuse în vreo răsadniţă de castraveţi sau cam aşa ceva. După aceasta, se auzi un glas furios (era al Iepuraşului):

— Pet! Pet! Unde eşti?

Apoi un glas pe care nu-l mai auzise până atunci:

— Aici sunt, unde altundeva! Sap după mere, Cucoane!

— Da, da, sapi după mere! Îl îngână supărat Iepuraşul. Vino-ncoace şi ajută-mă să ies de aici. (Se auzi din nou un zgomot de sticlă spartă.)

— Acuma, spune tu, Pet, ce se vede acolo-n fereastră?

— E cu siguranţă un braţ, Cucoane (bra-bra-bra., rosti el, bâlbâindu-se de frică ce-i era.)

— Un braţ, nătărăule! Cine-a mai văzut un braţ atât de mare? Nu vezi că-i cât fereastra?

— Cu siguranţă că aşa-i, Cucoane! Dar tot braţ e.

— Ei, bine, în tot cazul n-are ce căuta acolo; du-te şi dă-l afară!

Urmă apoi o tăcere lungă, întreruptă din când în când de şoapte greu de înţeles:

— Nu-mi place una ca asta, Cucoane! Zău aşa. Nu-mi place deloc!

— Fă aşa cum îţi poruncesc, fricosule!

În cele din urmă, Alice îşi întinse din nou mâna şi se făcu că înhaţă ceva.

De data asta se auziră două ţipete ascuţite şi iar zgomotul de sticlă spartă. „Câte răsadniţe de castraveţi au ăştia în jurul casei?” se întrebă Alice. „Acum ce-or să mai facă? Măcar de-ar reuşi ei să mă scoată prin fereastră! Eu una, chiar că nu mai vreau să rămân închisă aici, nici pentru o clipă măcar!”

Rămase câtva timp cu urechile ciulite, fără să audă însă nici un zgomot; într-un târziu, auzi un huruit asemănător cu cel al unor roţi mici de car şi zarva mai multor glasuri, care vorbeau de-a valma; pricepu câteva frânturi din vorbele acestora:

— Unde-i cealaltă scară?

— Păi, eu trebuia să aduc doar una; Bill trebuia să o aducă pe cealaltă.

— Bill! Ad-o-ncoa' flăcăule!

— Aşa, urcă-le aici, în colţul ăsta. Nu, întâi pune-le una peste alta, aşa n-ajungi nici până la jumătate.

— A! Las c-o să meargă; nu mai face pe deşteptul!

— Prinde coarda, Bill! Fii atent la ţigla asta desprinsă! O! Ia uite-l, cade! Jos capetele! (se aude o trosnitură puternică). Cine a făcut una ca asta? Bill trebuie să fi fost! Cine intră pe coş?

— Nu, eu nu! Du-te tu!

— Să coboare Bill prin coş.

— Ei, n-auzi, Bill? Stăpânul zice că tu eşti cel care trebuie să coboare prin coş!

„Aşa! Deci Bill e cel care va coborî prin coş! Văd că tot ce-i mai greu cade pe spinarea lui Bill! Pentru nimic în lume n-aş vrea să fiu în locul lui! Hornul ăsta e cam strâmt, ce-i drept, dar cred că la o adică voi fi în stare să trag un picior zdravăn prin el!” încercă să-şi tragă, pe cât putu, piciorul înapoi şi rămase nemişcată până ce auzi, aproape, deasupra-i, o lighioană mică (nu-şi putu da seama ce o fi fost) căţă-rându-se prin horn; şi-apoi, îşi zise: „Ăsta e Bill!” Alice lovi o dată zdravăn cu piciorul şi îşi ciuli urechile să audă ce se mai întâmpla.

Mai întâi îi auzi pe toţi, într-un glas, strigând:

— Ia uitaţi-l pe Bill, cum îşi ia zborul!

Apoi doar glasul Iepuraşului:

— Prindeţi-l voi, cei de lângă gard!

Apoi tăcere; a-poi iar învălmăşeală de glasuri:

— Ţineţi-i capul!

— Niţel rachiu!

— Vezi să nu se-nece!

— Ce s-a întâmplat, băiatule? Ce-ai păţit? Spune-ne tot!

Într-un sfârşit se auzi un glăscior slab şi foarte ascuţit („ăsta-i Bill”, gândi Alice):

— Zău, nici eu nu prea ştiu. Nu, nu-mi mai daţi, acuma mă simt mai bine, dar sunt prea năucit ca să vă pot povesti. Tot ce ştiu e că. Nu ştiu ce naiba s-a repezit la mine, prin horn şi mi-a pocnit un bobârnac de-am zburat ca o rachetă.

— Da, zău, Bill, chiar c-ai zburat! Întăriră ceilalţi.

— Trebuie să dăm foc casei! Se auzi glasul Iepuraşului.

Alice strigă cât putu de tare:

— De-o să faceţi aşa ceva, o pun pe Dina să vă înhaţe!

Urmă o tăcere de moarte, iar Alice gândi: „Mă întreb, ce-or să mai pună la cale? Dac-ar avea un piculeţ de minte, ar scoate acoperişul.”

După un minut, două, începură iar să se agite şi Alice îl auzi pe Iepuraş:

— O roabă ar fi de ajuns pentru început.

„O roabă cu ce?” se întrebă Alice. Dar nu apucă să se întrebe prea mult, că, în clipa următoare, o ploaie de pietricele mici pătrunse pe fereastră, unele lovindu-i faţa. „îi fac eu să se-astâmpere”, îşi spuse şi strigă cu glas tare:

— Să nu mai faceţi asta, c-o să vă pară rău!

Alice bagă de seamă, nu fără mirare, că pietricelele căzute pe podea se prefăceau toate în prăjiturele şi-atunci îi veni o idee grozavă: „De voi mânca o prăjiturică din astea, e sigur c-o să mi se schimbe iar statura într-un fel sau altul; şi, cum mai mare nu pot să mă fac, probabil c-o să mă fac mai mică.”

Aşa că înfulecă o prăjiturică şi fu nespus de încântată să constate că începe imediat să se micşoreze. De îndată ce ajunse îndeajuns de mică pentru a se putea strecura prin uşă, părăsi casa în fugă. Afară văzu o grămadă de animale şi de păsări mici, care o aşteptau: un Pui de Şopârlă, adică bietul Bill, aflat în mijlocul lor, sprijinit de doi Şoareci albi, care îi dădeau să bea ceva dintr-o sticlă. Când o zăriră, se repeziră cu toţii către Alice; dar ea o luă la fugă cât putu de repede şi, în curând, se văzu la adăpost, într-o pădure deasă.

„Primul lucru pe care-l am de făcut”, îşi zise Alice, rătăcind prin pădure, „este să-mi recapăt statura mea dintotdeauna; al doilea, să găsesc drumul ce duce la frumoasa grădină. Cred că, pentru moment, ăsta va fi planul.”

Părea într-adevăr un plan extraordinar de bun şi totodată simplu şi clar; singura dificultate era aceea că n-avea nici cea mai mică idee despre felul în care va putea să-l îndeplinească. Şi, în vreme ce mergea cu prudenţă prin pădurea deasă, un lătrat scurt îi răsună în urechi, făcând-o să-şi ridice privirea curioasă.

Un căţel nespus de mare se uita la ea, cu ochi mari şi rotunzi, întinzându-i o labă cu care încerca să o atingă.

„Bietul animal!” zise Alice, cu voce linguşitoare, străduindu-se din toate puterile să-i vorbească, dar nu fără teamă, la gândul că acesta ar putea fi înfometat şi că, în acest caz, ar fi înfulecat-o în ciuda tuturor linguşelilor sale.

Nu stătu prea mult pe gânduri şi, luând de pe jos un beţişor, i-l întinse căţeluşului; acesta începu să sară peste beţişor, lă-trând de bucurie; pre-făcându-se că vrea să-l facă bucăţi, căţeluşul se repezi asupra beţişorului, însă Alice, de frică să nu fie călcată în picioare, se furişă în spatele unui scaiete; dar, ori de câte ori aceasta apărea de după scaiete, căţeluşul se năpustea din nou asupra beţişorului, făcând nişte tumbe grozave, în graba lui de a-l prinde. Alice, care avea impresia că are de-a face cu un cal năzdrăvan şi aşteptându-se ca din-tr-un moment în altul să fie călcată în picioare de acesta, se dădu din nou pe după scaiete; crezând că se joacă, căţelul tăbărî iar asupra baghetei, făcând de fiecare dată câţiva paşi înapoi, pentru a-şi lua avânt şi scoţând câte un lătrat puternic. Într-un sfârşit, gâfâind de osteneală, cu limba scoasă şi abia ţinându-şi ochii deschişi, merse să se aşeze ceva mai departe de locul unde se găsea Alice.

Acesta i se păru Alicei momentul prielnic ca s-o taie la fugă; plecă degrabă şi alergă cât o ţinură puterile, până ce lătratul căţelului nu se mai auzi aproape deloc.

„Şi totuşi era un căţel tare drăgălaş!” îşi zise Alice, sprijinindu-se de o floare-broştească, pentru a-şi mai trage un pic sufletul şi făcându-şi aer cu frunzele acesteia. „L-aş fi putut învăţa atâtea lucruri, de-aş fi fost un pic mai mare! Vai! Uitasem că mi-am propus să cresc din nou! Cum să procedez? Bănuiesc că va trebui să mănânc sau să beau ceva; dar ce?”

Cea mai mare problemă o reprezenta, fără îndoială, găsirea acelui lucru care s-o facă să crească iar. Alice îşi aruncă privirea asupra florilor din jurul ei, asupra firelor de iarbă, fără a găsi nimic din ceea ce căuta. O ciupercă aproape cât ea de mare se înălţa din pământ, nu departe de locul unde se găsea. Se apropie de ciupercă, o privi cu multă atenţie pe toate părţile, dar, când se uită mai bine, văzu că pe pălăria ciupercii trona o omidă, ce fuma tacticos dintr-un ciubuc.

Capitolul 5 Poveţele domnului Omidă.

Domnul Omidă şi Alice se priviră pentru câteva clipe în tăcere; în cele din urmă, Omidă îşi scoase din gură ciubucul şi, cu un glas leneş şi somnoros, o întrebă:

— Dar cine eşti dumneata?

Acesta nu părea a fi începutul unei conversaţii foarte încurajatoare. Alice răspunse cam sfioasă:

— Eu nu ştiu prea bine, domnule, cel puţin pentru moment; ştiu cine eram când m-am trezit de dimineaţă, dar cred că de a-tunci m-am schimbat deja de câteva ori.

— Cum adică? Întrebă domnul O-midă, cu asprime. Vorbeşte mai clar!

— Mă tem, domnule, că nu pot să vă explic ce-mi trece prin cap, răspunse Alice, căci nici eu nu sunt prea lămurită, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

— Nu, nu înţeleg ce vrei să spui, spuse domnul Omidă.

— Mi-e teamă că n-o să pot vorbi mai clar de-atât, răspunse politicos Alice, căci, pentru început, până şi mie îmi pare totul de neînţeles; şi, ştiţi, când te schimbi de atâtea ori pe zi, începi să nu mai înţelegi nimic, nu-i aşa?

— Nu-i aşa! Zise domnul Omidă.

— De! Poate că dumneata nu te-ai aflat în situaţia asta până acum, spuse Alice, dar când va trebui să te schimbi în crisalidă şi apoi în fluture, sunt sigură că acest lucru ţi se va părea cam ciudat, nu crezi?

— Nicidecum! Răspunse domnul Omidă.

— Până una alta, poate că dumneata eşti altfel decât mine, zise Alice; tot ce ştiu este că mie mi s-ar părea foarte ciudat.

— Dumitale! Zise dispreţuitor domnul Omidă. Dar cine eşti dumneata?

Acest lucru îi aducea înapoi la punctul de unde pornise conversaţia. Alice era un pic cam încurcată de faptul că domnul Omidă îi vorbea atât de tăios. Se ridică în picioare şi zise foarte serios:

— Cred că ar fi mai bine să-mi spui dumneata cine eşti.

— De ce? Întrebă domnul Omidă.

Iată o altă întrebare care o cam încurca; cum nu-i dădea în gând nici un răspuns prea bun şi cum domnul Omidă nu părea a fi foarte voios, Alice se întoarse cu spatele.

— Vino înapoi! Îi strigă domnul Omidă. Trebuie să-ţi spun ceva important.

Părea a fi o făgăduială ispititoare, motiv pentru care Alice se întoarse iar şi se apropie.

— Nu te pierde cu firea! Zise domnul Omidă.

— Asta-i tot? Întrebă Alice, abia stăpânindu-şi mânia.

— Nu, răspunse domnul Omidă.

Alice gândi că, la urma urmei, putea să mai aibă răbdare, tot n-avea altceva mai bun de făcut şi poate că până la urmă domnul Omidă va sfârşi prin a-i spune ceva interesant. Preţ de câteva minute domnul Omidă nu scoase nici un cuvânt: pufăi înainte în tăcere; dar, într-un târziu, îşi desfăcu braţele, îşi scoase din nou ciubucul din gură şi zise:

— Care va să zică, gândeşti că te-ai schimbat, nu-i aşa?

— Mă tem că da, domnule, zise Alice. Unele lucruri nu mi le mai pot aminti ca altădată şi nu pot rămâne la fel nici măcar zece minute – ba mă fac mică, ba mă fac mare!

— Şi ce lucruri nu ţi le aminteşti? Întrebă domnul Omidă.

— Ei, de pildă, am încurcat poezia „Ce lucitoare harnica albină.” şi a ieşit cu totul şi cu tojiul altceva! Zise Alice cu tristeţe. /

— Spune poezia „Eşti bătrân, taică WiUiam!”, îi porunci domnul Omidă.

Alice îşi împreună mâinile şi începu: „Eşti bătrân, taică WiUiam, a spus Jiul, uimit, Părul ţi-a-ncărunţit şi s-a ros. Totuşi stai ziua toată-n cap, necontenit.

Crezi că la vârsta ta e frumos?

„Fiind tânăr”, răspunse acesta grăbit, Mă temeam că la creier mă stric.

Dar acum pot să stau eu aşa liniştit: Am aflat că în cap n-am nimic.„ „Eşti bătrân, taică WiUiam, după cum ţi-am mai spus, Şi-ai ajuns şi teribil de gras. Totuşi salturi mortale faci, pe jos şi pe sus;

Ce motive-ţi dictează-acest pas?

„Fiind tânăr”, răspunse acesta-nţelept, „Pe picioare m-am dat, şi pe mâini, Cu această-alifie; de eşti tu deştept Eu ţi-o vând doar cu preţu-unei pâini.„ „Eşti bătrân, taică William, ai gingiile moi, Tot ce poţi să mai mesteci e seu. Totuşi ai devorat raţa cea mai de soi;

Oare cum reuşeşti? Mă-ntreb eu.„ „Fiind tânăr mereu mergeam la tribunal – în proces cu soţia eram -Şi în fălci mi-a crescut o putere de cal, Arătând ce dreptate aveam.„ „Eşti bătrân, taică William, aş pune rămas Că vederea de mult ţi-a slăbit. Totuşi ţii în balans un tipar chiar pe nas -

Ce te face aşa iscusit?„ „Am răspuns de trei ori. De trei ori e destul.

Nu pretinde că eşti un tip profund. De prostiile tale deja sunt sătul.

De nu pleci, îţi dau şuturi înfund!”

— Nu e aşa, n-ai spus-o bine, zise domnul Omidă.

— Asta cam aşa e; şi mie mi se pare că n-am spus-o cum trebuie, zise Alice, necăjită; am încurcat unele cuvinte.

— Ai greşit-o de la început până la sfârşit, zise cu hotărâre domnul Omidă, după care urmă o tăcere de câteva minute.

Domnul Omidă vorbi cel dintâi:

— Şi ce mărime ţi-ar conveni să ai? Întrebă.

— A! N-aş vrea o mărime anume, se grăbi să răspundă Alice. Ştiţi, singurul lucru care nu-mi place este că trebuie să mă tot schimb.

— Nu, răspunse domnul Omidă, nu ştiu.

Alice tăcu; de când se ştia, nu mai întâlnise pe cineva care s-o contrazică într-atât, simţea că avea să se piardă cu firea.

— Eşti mulţumită cu mărimea ta de acum? Întrebă Omidă.

— De. Mi-ar plăcea să fiu un picuţ mai mare, domnule, dacă nu vă e cu supărare, zise Alice. Este atât de neplăcut să ai o înălţime de numai şapte centimetri.

— Din contră, mie mi se pare o înălţime foarte bună, zise cu mânie domnul Omidă, înălţându-se ţeapăn în timp ce vorbea (măsura tocmai şapte centimetri).

— Numai că nu sunt obişnuită! Zise smerită biata Alice şi gândi: „Of, că numai de fiinţe răutăcioase dau!”

— Cu vremea o să te obişnuieşti, zise Omida şi, du-cându-şi ciubucul la gură, începu iar să pufăie.

De data aceasta, Alice aşteptă răbdătoare ca domnul Omidă să vorbească primul. După câteva minute, acesta îşi trase ciubucul din gură, căscă o dată sau de două ori şi se scutură. Apoi se dădu jos de pe ciupercă şi o porni prin iarbă, ca o reptilă, rostind:

— Dintr-o parte creşti mare, din cealaltă te faci mică.

„Dintr-o parte ce? Şi cealaltă parte din ce?” se întrebă Alice, gânditoare.

— Din ciupercă, zise domnul Omidă, de parcă ar fi fost întrebat cu glas tare; şi, o clipă mai târziu, dispăru.

Alice rămase câtva timp pe gânduri, privind ciuperca şi încercând să-i găsească cele două părţi; şi cum ciuperca era cu desăvârşire rotundă, găsi problema foarte grea. În cele din urmă îşi întinse braţele în jurul ciupercii şi rupse cu fiecare mână câte o bucăţică din margine.

„Şi acum, care este partea bună?” se întrebă ea în vreme ce încerca, ronţăind bucăţica din mâna dreaptă; după o clipă, simţi sub bărbie o lovitură puternică: tocmai se Wll lovise cu piciorul.

Speriată pentru o clipă de neaşteptata W schimbare, îşi dădu seama că nu mai avea timp de pierdut, căci se micşora din ce în ce mai repede; începu prin urmare să înfulece o fărâmă din cealaltă bucată; bărbia-i era atât de aproape de picior, încât nu mai putea să-şi deschidă gura, într-un târziu, reuşi să înghită bucăţica din mâna stângă.

„Gata, acum pot să-mi mişc capul!” îşi spuse Alice, bucuroasă. Însă, după o clipă, fu cuprinsă de teamă, când băgă de seamă că nu mai era chip să-şi găsească umerii; coborân-du-şi privirea, nu văzu decât un gât de o lungime nemăsurată care, ca un gigant peduncul, părea a ieşi dintr-o grămadă de frunze verzi ce se găsea sub picioarele ei.

„Ce poate fi toată această verdeaţă?” se întrebă Alice. „Şi unde-mi sunt umerii? Vai! Bietele mele mâini, cum se face de nu vă pot zări?” îşi agită braţele în aer, însă nu reuşi să producă decât un freamăt scurt al frunzelor.

Şi, cum i se părea că nu va izbuti să-şi atingă capul cu mâinile, încercă să-şi coboare capul până la ele; fu grozav de uimită când observă că gâtul său putea fi răsucit cu uşurinţă în orice direcţie, cu uşurinţa cu care se răsuceşte un şarpe.

Tocmai reuşise să-şi îndoaie capul spre pământ, realizând un frumos zigzag şi dorind să-şi strecoare capul prin frunziş, care nu era altceva decât vârfurile copacilor pe sub care rătăcise în timpul neobişnuitei sale păţanii de mai devreme, când, deodată, un şuierat ascuţit o făcu să se întoarcă: un porumbel mare se repezise la faţa ei, bătând puternic din aripi.

— Şarpe! Strigă Porumbelul.

— Nu sunt şarpe, răspunse Alice supărată, şi mai lasă-mă-n pace!

— Şarpe, îţi repet! Zise, cu glas scăzut, Porumbelul, apoi adăugă, văietându-se:

— Le-am încercat pe toate, dar nimic nu mi-a fost folositor!

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, spuse Alice.

— Am căutat printre rădăcinile copacilor, prin tufişuri, prin garduri, continuă el, ne-luând în seamă vorbele Alicei; dar, degeaba! Pe şerpii ăştia nu-i poţi mulţumi!

Alice era din ce în ce mai uluită, dar se gândea că este inutil să mai adauge ceva, până ce Porumbelul nu va termina de vorbit.

— Ca şi când n-aş avea pe cap şi clocitul ouălor, spuse Porumbelul, trebuie să mă mai ţină şi şerpii treaz zi şi noapte! Zău dac-am închis ochii măcar o clipă în ultimele trei săptămâni!

— Îmi pare rău să aflu că ai necazuri, zise Alice, începând să ghicească despre ce era vorba.

— Iată, continuă Porumbelul, aproape strigând, iată că, în momentul în care pusesem ochii pe copacul cel mai înalt din pădure şi tocmai când mă gândeam că am scăpat de ei, iată că aceste blestemate târâtoare încep să coboare din văzduh. Şarpele!

— Dar eu nu sunt şarpe, ţi-am mai zis, protestă Alice, eu sunt o., eu sunt o.

— Spune! Ce eşti tu? Zise Porumbelul. Îmi dau seama că încerci să inventezi ceva!

— Eu. Eu. Eu sunt o fetiţă, răspunse, fără prea multă convingere, Alice, amintindu-şi toate schimbările pe care le îndurase în acea zi.

— Se prea poate! Zise, cu un glas dispreţuitor, Porumbelul. Am văzut multe fetiţe în viaţa mea, dar niciuna nu avea un asemenea gât! Nu, nu! Eşti un şarpe, să nu-mi spui că nu-i aşa! Bănuiesc că o să-mi zici că n-ai mâncat niciodată un ou!

— Am mâncat ouă, cu siguranţă, zise Alice, sinceră cum era; cât despre ouă, copiii n-au de ce să-i invidieze pe şerpi.

— Nu te cred, îi răspunse Porumbelul; dar dacă ceea ce spui e adevărat, copiii nu sunt decât o altă specie de şerpi, asta-i tot ce am de zis.

Era o idee atât de nouă pentru Alice, încât aceasta rămase fără glas, preţ de un minut sau două, fapt care dădu ocazia Porumbelului să adauge:

— Cauţi ouă, ştiu foarte bine; şi ce-mi pasă mie dacă eşti o fetiţă sau un şarpe.

— Mie-mi pasă tare mult, zise Alice grăbită, căci eu nu caut ouă; şi, chiar dacă aş căuta, n-aş vrea ouăle dumitale; nu-mi plac crude.

— Bine, du-te atunci! Zise cu glas posomorât Porumbelul, aşezându-se în cuibul său.

Alice se aşează pe vine, în mijlocul copacilor, nu fără greutate, căci gâtul său se încurca printre ramuri şi, de fiecare dată se oprea spre a şi-l desprinde. După o vreme, îşi aduse aminte că mai avea în mână cele două bucăţi de ciupercă şi începu să mănânce cu grijă dintr-una, apoi din cealaltă. Ba creştea, ba se făcea mai mică. Până la urmă, reuşi să revină la mărimea ei de odinioară.

Trecuse atâta timp de când nu mai fusese astfel, încât, la început, se simţi ciudat; dar, după câteva minute, se obişnui şi începu să vorbească: „Foarte bine, o parte din planul meu a fost realizată! Cât de năucitoare sunt toate aceste transformări! Să nu ştii niciodată ce vei face în clipa următoare! Totuşi mi-am recăpătat mărimea normală; acum nu mai trebuie decât să pătrund în minunata grădină. Cum să fac? Mă întreb.”

Şi, spunând aceasta, ajunse deodată într-un luminiş în care se găsea o căsuţă înaltă de un metru şi douăzeci: „Oricine ar locui aici, gândi Alice, nici nu mă gândesc să-l întâlnesc, aşa mare cum sunt: sunt sigură că ar muri de frică!” începu din nou să ronţăie din bucăţica de ciupercă pe care o avea în mâna dreaptă şi nici nu apucă să se apropie de căsuţă, că deja se făcuse mică, de numai douăzeci de centimetri.

Capitolul 6 Purcel şi Piper.

De un minut sau două stătea în faţa casei, între-bându-se ce să facă mai întâi; când, deodată, se ivi, alergând dinspre pădure, un lacheu13 (îl consideră lacheu, din pricină că era îmbrăcat în livrea14, altminteri, judecând după faţa lui, l-ar fi luat drept un peşte.)

Acest lacheu se apropie de casă şi ciocăni tare în uşă. Uşa îi fu deschisă de către un alt lacheu în livrea, cu o faţă rotundă şi ochii mari, ca de broască. Amândoi lacheii aveau părul pudrat şi aranjat în bucle ce le acopereau tot capul. Alice nu mai putea de nerăbdare să afle ce se petrecea; se trase puţin mai la o parte, în pădure, ca să tragă cu urechea la ce vorbesc. Întâi şi întâi Lacheul-Peşte scoase la iveală, de sub braţ, o scrisoare mare, aproape cât el de mare, pe care i-o dădu celuilalt, spunând pe un ton solemn:

— Pentru Ducesă. O invitaţie din partea Reginei la o partidă de crochet15. Lacheul-Broască repetă pe acelaşi ton solemn ca şi Lacheul-Peşte, schimbând un pic ordinea cuvintelor:

— De la Regină, o invitaţie la o partidă de crochet. Pentru Ducesă.

Apoi îşi făcură unul altuia câte o plecăciune adâncă, şi buclele li se amestecară.

Văzând una ca aceasta, Alice se prăpădea de râs, motiv pentru care trebui să alerge înapoi, în pădure, pentru a se ascunde, de frică să n-o audă cei doi; şi, când scoase iar capul ca să privească, Lacheul-Peşte plecase, iar celălalt, stând pe jos, aproape de uşă, privea neclintit cerul.

Alice se apropie cu sfială de casă şi bătu.

— Degeaba baţi, îi spuse Lacheul, şi asta din două motive: în primul rând, fiindcă eu mă găsesc de aceeaşi parte a uşii ca şi dumneata; în al doilea rând, deoarece cei dinăuntru fac atâta gălăgie, încât nu te pot auzi.

— Atunci vă rog să-mi spuneţi cum aş putea să intru? Întrebă Alice.

— Ar mai avea rost să baţi, vorbi înainte Lacheul, neţinând seama de spusele ei, dacă ar fi uşa asta între noi. De pildă, dacă ai fi dumneata înăuntru, sa putea să baţi şi eu aş putea să-ţi deschid, înţelegi?

În vreme ce vorbea se holba întruna la cer, şi Alice gândi că aceasta era, cu siguranţă, ceva nepoliticos.

„Da' poate că nu e el de vină – n-o fi putând altfel; are ochii atât de apropiaţi de creştetul capului! Dar, în orice caz, ar putea cel puţin să-mi răspundă la întrebări.”

— Cum să fac să intru? Repetă ea, cu glas tare. Lacheul zise:

— Eu o să stau aici până mâine.

Chiar în acea clipă uşa casei se deschise şi zbură prin ea, chiar peste capul Lacheului, o farfurie mare; nu-i atinse decât nasul şi zbură mai departe, până se sparse de un copac.

— Sau poate până poimâine, continuă Lacheul, pe acelaşi ton, ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Cum să intru? Întrebă din nou Alice, cu glas mai tare.

— Păi, chiar trebuie să intri? Întrebă Lacheul. Asta e prima problemă pe care o avem de lămurit, înţelegi dumneata?

Asta aşa era, fără îndoială, numai că Alicei nu-i prea plăcu s-o audă de la el.

— E îngrozitor, bombăni pentru sine, cum te contrazic toate fiinţele astea! Te înnebunesc, nu altceva!

În tot acest timp, Lacheul găsise un bun prilej ca să-şi repete observaţiile de adineauri, cu câteva înfloriturі:

— Eu o să stau aici fără-ntrerupere, spuse el, zile întregi.

— Şi eu ce-o să fac? Întrebă Alice.

— Faci ce pofteşti, răspunse Lacheul, începând să fluiere.

„Tot degeaba vorbesc cu el”, îşi zise Alice, „în culmea disperării: e complet idiot!”

Apoi deschise uşa şi intră.

Uşa dădea direct într-o bucătărie mare, plină de fum. În mijlocul încăperii, pe un scăunel cu trei picioare, stătea Ducesa, ţinând în braţe un copil mic. Bucătăreasa, aplecată

deasupra focului, amesteca într-un ceaun mare, care părea a fi plin cu supă.

„Mai mult ca sigur a pus prea mult piper în supă!” îşi zise Alice, printre strănuturi.

Într-adevăr, tot aerul răspândea mirosul de piper. Până şi Ducesa strănuta din când în când, iar copilaşul ba strănuta, ba ţipa, fără întrerupere. Singurele fiinţe din bucătărie care nu strănutau erau bucătăreasa şi o pisică mare, ce stătea întinsă pe vatră, rânjind cu gura până la urechi.

— Sunteţi atât de bună să-mi spuneţi, zise Alice, sfioasă, căci nu era prea sigură dacă era politicos să vorbească ea prima, de ce rânjeşte astfel pisica dumneavoastră?

— Pentru că-i o pisică de Cheshire, de-aia, zise Ducesa. Porcule!

Ultimele cuvinte fură rostite cu atâta violenţă, încât Alice tresări; dar, nu după mult timp, înţelese că nu ei îi erau adresate, ci copilaşului; prinse din nou curaj şi continuă:

— Nu ştiam că pisicile de Cheshire rânjesc fără-ntrerupere, mai bine spus, nici nu ştiam că pisicile ştiu să rânjească.

— Toate ştiu, zise Ducesa, şi mai toate rânjesc.

— Nu ştiam să existe vreuna înzestrată cu acest dar, zise Alice foarte cuviincios, bucuroasă că a reuşit să lege o discuţie cu cineva.

— Tu nu ştii multe, mai e vorbă! Răspunse Ducesa. Alicei nu-i plăcu tonul cu care-i spusese aceasta şi gândi c-ar fi mai bine să schimbe subiectul de conversaţie în vreme ce Alice se străduia să găsească alt subiect, bucătăreasa scoase ceaunul cu supă şi, imediat după aceea, începu să azvârle cu tot ce-i pica-n mână înspre Ducesă şi copil; mai întâi cu vătraiul, apoi urmă o ploaie de cratiţe, de tăvi şi de farfurii.

Ducesa, chiar şi atunci când o nimerea câte un obiect, nu se ferea, iar copilul ţipa oricum atât de tare, încât era cu neputinţă să-ţi dai seama dacă era din pricina loviturilor sau nu.

— Ah, te rog, bagă de seamă ce faci! Ah, fii atentă la năsucul lui, strigă Alice, sărind de la locul ei şi tremurând de frică, căci o cratiţă neobişnuit de mare zbură chiar pe lângă nasul copilului, încât fu gata să i-l strivească.

— Dacă şi-ar vedea fiecare de treaba lui, zise, cu deosebită asprime, Ducesa, s-ar mişca lumea mult mai repede.

— Dar asta n-ar fi de nici un folos, zise Alice, încântată că a prins prilejul de a arăta şi ea niţel ce ştie. Gân-diţi-vă doar, cum s-ar mai descurca ziua cu noaptea? Ştiţi, nu-i aşa, că pământul are nevoie de douăzeci şi patru de ore ca să se răsucească în jurul axei sale.

— Că tot veni vorba de răsucit, zise Ducesa, răsuciţi-i gâtul!

Alice aruncă o privire deosebit de îngrozită spre bucătăreasă, ca să vadă dacă are de gând să execute ordinul dat de Ducesă, dar aceasta îşi vedea în continuare de amestecatul supei şi părea că nici nu o ascultă.

Alice cuteză astfel să vorbească mai departe:

— Douăzeci şi patru de ore, dacă nu greşesc, sau douăsprezece? Am.

— Ah, ce tot mă baţi la cap cu astfel de lucruri! Zise Ducesa. Am urât întotdeauna cifrele!

Apoi se apucă iar să adoarmă copilul, cântându-i un fel de cântec de leagăn şi scuturându-l puternic la sfârşitul fiecărui vers:

Răsteşte-te la băieţel Şi bate-l când strănută, Căci vrea să te-enerveze el Cu mintea-i prefăcută.

REFREN

(cu participarea bucătăresei şi a bebeluşului)

Hau! Hau! Hau!

În vreme ce Ducesa cânta a doua strofă, îşi arunca copilul în sus şi-l prindea apoi din zbor. Biata fiinţă ţipa atât de tare, încât Alice abia putu pricepe ultimele cuvinte ale cântecului.

Eu mă răstesc la băieţel Şi-l bat oricând strănută -Praf de piper inspiră el înjoaca-i ne-ntrecută.

REFREN.

Hau! Hau! Hau!

— Poftim! Dacă vrei, îl poţi legăna şi tu un pic! Îi zise Ducesa Alicei, zvârlind copilul spre ea. E vremea să mă îmbrac, ca să merg la o partidă de crochet la Regină.

Şi ieşi în grabă din odaie.

Bucătăreasa aruncă după ea cu o cratiţă, care însă abia o atinse.

Alice prinse copilul, nu fără greutate, căci mititelul avea o formă tare ciudată: ţinea braţele şi picioarele întinse în lături.

„Parcă ar fi o stea de mare”, gândi Alice.

Când fu luat în braţe, micuţul gâfâia şi se răsucea ca un viermişor, încât Alice, vreme de câteva minute, abia reuşi să nu-l scape pe jos.

Îndată ce-şi dădu seama cum trebuie să procedeze pentru a-l ţine (îl împătureai ca şi când ai face un nod, şi apoi îl apucai de urechea dreaptă ^de piciorul stâng, ca să împiedici desfacerea nodului), îl scoase afară. „De nu-l voi lua cu mine”, gândi Alice, „în două sau trei zile va fi mort. N-ar fi o crimă să laşi pe cineva într-un asemenea loc?”

Ultimele cuvinte fură rostite cu voce tare, iar bebeluşul îi răspunse cu un grohăit (nu mai strănuta, pentru moment).

— Nu mai grohăi, îi zise Alice. Nu aşa se vorbeşte.

Copilul grohăi din ce în ce mai tare, iar Alice îi privea cu nelinişte chipul, întrebându-se ce era urât la el. Avea, fără îndoială, nasul în vânt, aducând mai mult a rât decât a nas; pe de altă parte, ochişorii păreau mai mici decât cei ai unui bebeluş; până una-alta, nimic din înfăţişarea a-cestuia nu-i era pe plac Alicei. „Dar poate că e aşa urât din pricina plânsului”, gândi ea, privindu-l iar în ochi ca să vadă de are lacrimi.

„Nu, n-are. De te vei schimba într-un purceluş, dragul meu”, îi zise Alice, serioasă, „nu vreau să am de-a face cu

tine. Bagă de seamă!”

Bietul de el izbucni iar în plâns (sau în grohăit, nu puteai să-ţi dai seama) şi plimbarea continuă o bucată de vreme fără ca Alice să mai scoată vreo vorbă.

Alice tocmai era pe cale de a se întreba: „Ce-o să mă fac cu această creatură când o s-o duc acasă?”, când micuţul începu să grohăie cu atâta putere, încât Alice, oarecum îngrijorată, îşi coborî privirea asupra chipului său.

De data aceasta, se spulberă orice urmă de îndoială: era un purceluş sadea, şi îşi dădu seama că n-avea nici un rost să-l poarte în braţe. Simţi o adevărată uşurare când îl lăsă jos şi-l văzu alergând în grabă spre pădure.

„Pe măsură ce-ar fi crescut, ar fi devenit un copil tare hâd, dar, cu toate astea, găsesc că-i un purceluş destul de drăgălaş.”

Tocmai începuse a se gândi la alţi copii de vârsta ei care i-ar fi părut nişte purceluşi deosebiţi, întrebându-se: „Măcar de-am şti cum să-i schimbăm.” când, deodată, se trezi în faţa Pisicii de Cheshire, care stătea cocoţată într-un copac.

Zărind-o pe Alice, Pisica rânjea întruna. Alice o găsi destul de nostimă, dar avea ghearele foarte lungi şi nenumăraţi colţi, fapt pentru care se cuvenea să i te adresezi cu respect.

— Pisicuţo de Cheshire., zise ea, cu oarecare teamă în glas, neştiind cum să i se adreseze. Însă Pisica rânji şi mai tare. „Aşa, văd că-i place”, gândi Alice, continuând: Vrei, te rog, să-mi spui pe ce drum s-o apuc, ca să pot pleca de aici?

— Depinde unde vrei să ajungi, răspunse Pisica.

— Oriunde, numai să ajung undeva, adăugă Alice, drept explicaţie.

— Poţi fi sigură că vei ajunge, de vei merge destulă vreme, răspunse Pisica.

Alice fu nevoită să-i dea dreptate. Cuteză deci să-i mai pună o întrebare:

— Şi ce fel de oameni locuiesc prin părţile astea?

— În partea aceea, răspunse Pisica, arătând cu laba dreaptă, locuieşte un Pălărier; iar în partea asta, adăugă ea, fluturându-şi cealaltă labă, locuieşte un Iepure de Martie. Poţi s-o apuci în ce parte vrei, oricum amândoi sunt nebuni.

— Dar eu n-am poftă să mă duc printre nebuni, zise Alice.

— N-ai ce să-i faci, zise Pisica. Aici, toţi sunt nebuni. Şi eu sunt nebună. Şi tu eşti nebună.

— De unde ştii tu că eu sunt nebună? Întrebă Alice.

— Trebuie să fii, răspunse Pisica, altfel ce-ai fi căutat pe aici?

Alice nu fu îndeajuns convinsă că asta era o dovadă; totuşi continuă să întrebe:

— Şi, mă rog, de unde ştii că eu sunt nebună?

— Mai întâi de toate, câinele e nebun? Nu e, zic eu. Aşa-i?

— Cred că aşa-i, răspunse Alice.

— Ei bine, vorbi mai departe Pisica, câinele mârâie când e mânios şi dă din coadă când e bucuros. Pe când eu, mârâi când sunt bucuroasă şi dau din coadă când sunt mânioasă. Prin urmare, sunt nebună.

— Eu zic că tu torci, nu că mârâi, o contrazise Alice.

— Spune-i cum doreşti, zise Pisica. O să joci şi tu astăzi crochet cu Regina?

— Aş fi încântată, răspunse Alice, dar n-am fost invitată până acum.

— O să mă vezi acolo, zise Pisica şi dispăru din nou. Alice nu fu însă prea mirată, căci începuse a se deprinde cu ciudăţeniile. Pe când încă mai privea locul unde stătuse mai devreme Pisica, deodată aceasta se ivi din nou:

— Ascultă, ce s-a întâmplat cu copilul? Era cât pe-aci să uit să te-ntreb.

— S-a preschimbat în purcel, răspunse Alice liniştită, de parcă ivirea acesteia i s-ar fi părut cu totul firească.

— Bănuiam eu, zise Pisica, pierind iar.

Alice stătu câtva timp la pândă, aşteptându-se ca Pisica să reapară; dar Pisica nu mai apăru, aşa că, după un minut –

două, porni spre locul unde aflase că locuieşte Iepurele de Martie.

„Pălărieri am mai văzut”, îşi zise ea. „Dar tot mai interesant e să-l văd pe Iepurele de Martie; şi, cum acum suntem abia în luna mai, s-ar putea ca acesta să fie mai puţin nebun decât în martie.”

Pe când îşi vorbea astfel, ridică ochii şi iată că Pisica se găsea din nou agăţată de o ramură de copac.

— Ai zis purcel sau cercel? Întrebă Pisica.

— Am zis purcel, răspunse Alice, şi-aş dori să nu mai tot apari şi dispari aşa brusc, mă ameţeşti, pur şi simplu!

— Am înţeles, zise Pisica, dispărând de data asta, uşor, uşor, începând cu vârful cozii şi sfârşind cu rânjetul, care mai continuă o vreme, după ce restul pisicii dispăruse.

„Ciudat!” gândi Alice. „Am mai văzut eu până acum pisică fără rânjet, dar rânjet fără pisică! N-am mai întâlnit aşa ceva de când mă ştiu.”

Nu merse mult şi dădu peste casa Iepurelui de Martie; îşi închipui că asta trebuie să fie casa lui, de vreme ce hogeagurile16 se înălţau în formă de urechi, iar acoperişul era tapiţat cu blană de iepure.

Era o casă atât de mare, încât Alice nu cuteză să se apropie de ea înainte de a fi ronţăit bucăţica de ciupercă pe care o avea în mâna stângă, ca să crească de vreo şaizeci de centimetri. Chiar şi aşa, se îndreptă temătoare spre casa Iepurelui de Martie, spunându-şi: „Dar dacă totuşi e nebun de-a binelea? Îmi pare de-a dreptul rău că n-am mers mai întâi la Pălărier!”

Capitolul 7 Ceaiul nebunilor.

Sub un copac, în faţa casei, era întinsă o masă la care luau ceaiul Iepurele de Martie şi Pălărierul. Între cei doi, cufundat într-un somn adânc, stătea Bursucul; cei doi cumetri îl foloseau drept pernă, sprijinindu-şi coatele pe el şi vorbind pe deasupra capului său.

„Trebuie să fie tare neplăcut pentru Bursuc”, gândi Alice, „dar, din moment ce doarme, bănuiesc că nu-l supără.”

Cu toate că masa era destul de mare, ei stăteau înghesuiţi într-un colţ.

— Nu e loc! Nu e loc! Strigară aceştia, de îndată ce-o văzură pe Alice apropiindu-se.

— E loc destul! Răspunse Alice indignată şi se aşeză într-un fotoliu mare, aflat la celălalt capăt al mesei.

— Doreşti un pic de vin? O întrebă îngăduitor Iepurele de Martie.

Alice îşi aruncă privirea asupra mesei, dar nu zări nimic altceva de băut decât ceai.

— Nu văd nici strop de vin, zise ea.

— Nici n-avem măcar, spuse Iepurele de Martie.

— În acest caz, nu-i prea frumos din partea dumitale să-mi oferi ceva ce nu ai, spuse Alice mânioasă.

— Din partea dumitale nu prea e frumos să te aşezi aici fără să fii poftită, răspunse Iepurele de Martie.

— N-am ştiut că asta-i masa dumitale, spuse Alice. E pusă pentru mai mult de trei persoane.

— De ce nu-ţi tai părul, nu crezi că-i prea lung? Zise Pălărierul.

Acestea fură primele cuvinte pe care i le adresă; până în acel moment nu făcuse altceva decât să se uite la ea cu o deosebită curiozitate.

— Dar dumneata de ce faci observaţii nepoliticoase, spuse Alice, cu o oarecare duritate. Să ştii că nu-i frumos!

La auzul acestor vorbe, Pălărierul îşi holbă ochii, mulţumindu-se doar să întrebe:

— Care-i asemănarea dintre un corb şi o masă de scris?

„Foarte bine, prin urmare o să ne amuzăm niţeluş!” îşi zise în gândul ei Alice. „Mă bucur că au început să spună ghicitori.” Apoi adăugă cu glas tare:

— Cred că o să pot ghici asta.

— Vrei să spui că tu gândeşti c-ai putea găsi răspuns la întrebare, zise Iepurele de Martie.

— Întocmai, răspunse Alice.

— În acest caz, continuă Iepurele de Martie, trebuie să ne spui ce gândeşti.

— Spun ceea ce gândesc, se grăbi să răspundă Alice, sau cel puţin, gândesc ceea ce spun, e totuna, nu-i aşa?

— Nu-i totuna, spuse Pălărierul, dacă ar fi totuna, ar însemna că: „Văd ce mănânc” e totuna cu: „Mănânc ce văd!”

— Ar însemna, întări Iepurele de Martie, că: „îmi place ce găsesc” e totuna cu: „Găsesc ce-mi place!”

— Ar însemna, adăugă Bursucul, care părea a vorbi în somn, că: „Respir când dorm” e totuna cu: „Dorm când respir”!

— La tine e totuna, zise Pălărierul.

Aici discuţia se întrerupse. Vreme de un minut, tăcură mâlc cu toţii, în timp ce Alice se străduia să-şi aducă aminte tot ce ştia despre corbi şi mese de scris – şi nu-şi amintea cine ştie ce.

Primul care puse capăt tăcerii fu Pălărierul:

— În ce zi a lunii ne aflăm? Întrebă, întorcându-se către Alice; îşi scoase din buzunar ceasornicul şi îl privea cu un aer necăjit, scuturându-l şi ducându-l din când în când la ureche.

Alice stătu o clipă să se gândească, apoi răspunse:

— În a patra.

— E cu două zile în urmă! Oftă Pălărierul. Ţi-am zis eu să nu-l ungi cu unt, adăugă acesta, săgetându-l cu privirea pe Iepure.

— Era un unt de cea mai bună calitate, se apără umil Iepurele de Martie.

— Da, dar o dată cu untul, or fi intrat în el şi câteva firimituri de pâine. Nu trebuia să ungi roţile cu cuţitul de pâine.

Iepurele de Martie luă ceasul şi-l privi cu un aer posomorât; apoi îl înmuie în ceaşca cu ceai; negăsind altceva mai bun de spus, reluă ceea ce spusese mai înainte:

— Era, într-adevăr, un unt de cea mai bună calitate. În tot acest răstimp, Alice, oarecum curioasă, se uita peste umărul lui să vadă ce face cu ceasul.

— Ce ceas nostim! Remarcă ea. Arată ziua lunii, dar n-arată ora!

— De ce-ar arăta ora? Mormăi Pălărierul. De parcă ceasul dumitale arată anul?

— Bineînţeles că nu, răspunse Alice, fără urmă de şovăială, dar asta pentru că stă aşa de mult în acelaşi an.

— La fel se întâmplă şi cu al meu, spuse Pălărierul. Alice rămase complet uluită.

Observaţia Pălărierului îi părea lipsită de noimă şi, cu toate acestea, vorbise englezeşte, în limba ei.

— Nu prea pricep, spuse ea cât putu de politicos.

— Bursucul a adormit din nou, spuse Pălărierul, vărsând un pic de ceai fierbinte pe boticul acestuia.

Bursucul, enervat, scutură din cap şi spuse, fără a deschide ochii:

— Bineînţeles, bineînţeles, tocmai asta era să spun şi eu.

— Ai reuşit să afli răspunsul la ghicitoare? Întrebă Pălărierul, întorcându-se din nou spre Alice.

— Nu, n-am reuşit. Mă las păgubaşă, răspunse Alice. Care-i răspunsul?

— Habar n-am! Mărturisi Pălărierul.

— Eu nici atât! Recunoscu Iepurele de Martie. Alice oftă plictisită.

— Cred, zise ea, că ar trebui să aveţi şi altceva mai bun de făcut, decât să vă irosiţi timpul cu ghicitori la care nu există răspuns.

— Dacă ai cunoaşte Timpul, aşa cum îl cunosc eu, spuse Pălărierul, n-ai mai vorbi despre el ca despre un lucru. Timpul e o fiinţă.

— Nu înţeleg mai nimic, zise Alice.

— E firesc să nu înţelegi! Făcu Pălărierul, clătinând din cap, cu un aer dispreţuitor. Pun prinsoare că nici măcar nu i-ai vorbit vreodată!

— Se prea poate, răspunse Alice, cu prudenţă. Dar la lecţia de muzică am învăţat să bat timpul.

— Aha! Zise Pălărierul, acum pricep. Timpului nu-i place să fie bătut precum animalele. Vezi, dacă nu l-ai supăra şi dacă aţi fi prieteni buni, ar pune ceasul la ce oră pofteşti tu. De pildă: să zicem că-i ora nouă dimineaţa, când trebuie să te apuci de lecţii, nu ai decât să-i spui Timpului ceea ce doreşti, iar el va învârti ceasul într-o clipită, până la unu şi jumătate. Şi – gata! A sosit ora prânzului.

— Aş vrea eu să fie aşa! Şopti pentru sine Iepurele de Martie.

— Ar fi extraordinar, cu siguranţă, zise Alice, gânditoare, însă, vezi tu, atunci nu mi-ar fi încă foame.

— La început, poate că nu, zise Pălărierul; dar n-ai decât să ţii ceasul în loc, la unu şi jumătate, cât pofteşti.

— Aşa faci dumneata? Întrebă Alice.

Pălărierul dădu din cap, amărât, în semn de negare.

— Eu nu pot! Răspunse. Ne-am certat astă primăvară, prin martie, chiar înainte de a înnebuni dumnealui de colo (şi-l arătă cu linguriţa de ceai pe Iepuraşul de Martie). Era la marele concert dat de către Regina de Cupă, iar eu trebuia să cânt:

Străluceşte, liliac, Oare cum îţi faci pe plac?

— Bănuiesc că ştii cântecul, nu-i aşa?

— Parcă l-aş cunoaşte, răspunse Alice.

— Mai departe ştii cum e, continuă Pălărierul: „Zbori tu peste lumea toată -Tavă-n ceruri aruncată.

Străluceşte -”

Aici Bursucul tresări şi începu să cânte: „Străluceşte, străluceşte, străluceşte, străluceşte” şi tot aşa mereu, încât fură nevoiţi să-l ciupească pentru a-l face să tacă.

— Ei, nici n-apucasem să sfârşesc primul vers, continuă Pălărierul, că Regina a sărit în sus ca friptă şi s-a pus pe ţipat: „Ucigaşul! A venit aici să-şi omoare Timpul! Să-i fie tăiat capul!”

— Câtă cruzime! E înfiorător! Exclamă Alice.

— Şi de atunci, continuă Pălărierul cu glas necăjit, Timpul s-a supărat pe mine şi nu e chip să mă mai împac cu el! Acum e întruna ora şase.

Alicei îi veni o idee straşnică:

— Ăsta-i motivul pentru care sunt atâtea ceşti şi farfurioare pe masă? Întrebă ea.

— Fireşte! Oftă Pălărierul, fiindcă e mereu ora ceaiului şi n-avem timp să strângem masa.

— Şi atunci bănuiesc că vă mutaţi, fără-ntrerupere, de la o masă la alta, nu-i aşa? Întrebă Alice.

— Aşa e, pe măsură ce le folosim, spuse Pălărierul.

— Dar ce-o să se întâmple când o să ajungeţi din nou la prima ceaşcă? Cutează să întrebe Alice.

— Mai bine-am schimba subiectul, zise Iepurele de Martie, căscând. Am început să mă plictisesc. Propun ca tânăra domnişoară să ne spună o poveste.

— Mi-e teamă că nu ştiu niciuna, spuse Alice, pe care ideea n-o atrăgea sub nici un chip.

— Atunci, să povestească Bursucul! Strigară ceilalţi doi.

— Hai, Bursucule, trezeşte-te! Şi-l ciupiră din ambele părţi. Bursucul deschise încet ochii.

— Nu dormeam, zise el, cu glas slab şi răguşit; am auzit tot ce-aţi discutat.

— Spune-ne o poveste! Zise poruncitor Iepurele de Martie.

— Da, da, spune-ne o poveste! Insistă şi Alice.

— Şi spune-o iute, adăugă Pălărierul, că altfel ai să adormi pân-o termini.

— Au fost odată trei surori„, începu Bursucul, cu mare grabă; „se numeau Lizica, Lucia şi Tilica; şi trăiau în adâncul unei fântâni.”

— Cu ce se hrăneau? Întrebă Alice, care dădea o mare importanţă la tot ceea ce era legat de mâncare şi băutură.

— Se hrăneau cu melasă17, răspunse Bursucul, după câteva clipe de gândire.

— Dacă s-ar fi hrănit cu aşa ceva, s-ar fi îmbolnăvit!

— Cu siguranţă, erau bolnave, chiar foarte bolnave! Răspunse Bursucul.

Alice încercă să-şi închipuie cum ar fi acest fel de viaţă, dar era prea greu, aşa că preferă să mai întrebe:

— Dar de ce trăiau într-o fântână?

— Mai ia puţin ceai, propuse înţepat Iepurele de Martie, adresându-se Alicei.

— Adică cum să mai iau! Zise ea, cu un aer tare jignit. Că doar până acum n-am luat nimic!

— Aş înţelege să te miri dacă ţi-ar fi spus să iei mai puţin ca nimic, zise Pălărierul, dar mai mult ca nimic e foarte uşor să iei, nu-i aşa?

— Nu ţi-a cerut nimeni părerea, zise Alice.

— Da! Cine face acum observaţii nepoliticoase? Întrebă Pălărierul, cu un aer triumfător.

Alice nu prea ştiu ce să mai răspundă, aşa că bău puţin ceai şi mancă puţină pâine cu unt, apoi se întoarse către Bursucel şi repetă întrebarea:

— De ce trăiau în fântână?

Bursucelul stătu câteva clipe să se gândească, apoi zise:

— Era o fântână de melasă.

— Aşa ceva nu există! Zise Alice, foarte supărată. Era gata să mai adauge ceva, dar Pălărierul şi Iepurele de Martie făceau: „Şt! Şt!”, iar Bursucul spuse îmbufnat:

— Dacă nu poţi să fii politicoasă, atunci spune tu mai departe povestea!

— Nu, te rog, spune mai departe! Zise Alice foarte smerită. N-o să te mai opresc. Poate că într-adevăr există vreuna.

— Una! Ha! Făcu Bursucul şi mai enervat. Totuşi îşi continuă povestea: Şi aşa cum ziceam: „cele trei fetiţe trăiau în adâncul fântânii. Şi toată ziua nu făceau altceva decât exerciţii de desen.”

— Ce desenau? Întrebă Alice, uitându-şi de promisiunea făcută.

— Melasă, răspunse Bursucul, fără a mai lua în seamă de data aceasta întreruperea Alicei.

— Vreau o ceaşcă curată, zise Pălărierul. Să ne mutăm cu toţii în alt loc, un pic mai încolo!

Şi, zicând aşa, se şi mutară pe locul următor, iar Bursucul procedă exact la fel. Iepurele de Martie luă locul Bursucului, iar Alice, vrând-nevrând, trebui să ocupe locul Iepurelui nebun.

Pălărierul fu singurul care profită de pe urma acestei mutări; Alice însă se alesese cu un loc mult mai neplăcut decât cel de dinainte, fiindcă Iepurele de Martie tocmai ce răsturnase din neatenţie cana de lapte în farfurie.

Cu băgare de seamă, ca nu cumva să-l supere din nou pe Bursuc, Alice întrebă:

— Dar nu pricep. Cum puteau scoate melasa ca s-o deseneze?

— Din moment ce poţi scoate apa dintr-o fântână, cum să nu poţi scoate şi melasa, isteaţo? Zise Pălărierul.

Alice trecu cu vederea observaţia acestuia şi se apucă iar să-l întrebe pe Bursuc:

— Bine, dar n-ai spus că erau înăuntru? Bursucul răspunse apăsat:

— Am spus că erau în fântâna de melasă; şi, către ceilalţi: Vedeţi, nu-mi dă pace!

Alice, un pic încurcată, ascultă câtva timp povestea Bursucului, fără să-l mai întrerupă.

— Făceau exerciţii de desen, reluă Bursucul, căscând şi ştergându-se la ochi, fiindcă-l prinsese deja somnul, şi desenau tot soiul de lucruri. Tot ce începe cu litera M.

— De ce numai ce începe cu litera M? Întrebă Alice tare curioasă.

— De ce nu? Răspunse Iepurele de Martie. Alice tăcu mâlc.

Bursucul îşi închisese deja ochii şi începuse să moţăie; dar, de îndată ce Pălărierul îl ciupi, acesta se trezi brusc, scoţând un ţipăt plângăreţ şi continuă:

— Ce începe cu M, de pildă: mica, marea, memoria, multitudinea – ştii că se spune uneori, „mult dintr-o multitudine”? Dar ai văzut vreodată un desen care reprezintă o multitudine?

— La drept vorbind, mărturisi Alice, care n-avea nici cea mai vagă idee despre ce vorbea Bursucul, nu cred.

— În acest caz, mai bine taci din gură! Zise Pălărierul.

Alice nu mai putea îndura atâta obrăznicie: foarte plictisită, se ridică şi plecă. Bursucul adormi de îndată, iar ceilalţi nici măcar nu dădură vreun fel de importanţă plecării ei, deşi ea întorsese capul de câteva ori, nădăjduind că o vor chema înapoi. Ultima oară când îi văzu, aceştia încercau să-l bage pe Bursuc într-un ceainic.

„N-am să mă mai întorc aici nici moartă!” îşi zise Alice, în vreme ce mergea temătoare prin pădure. „De când m-am născut, n-am mai luat ceaiul cu aşa nebuni!”

Şi, tot vorbind aşa, zări un copac, care avea o uşă ce ducea înăuntrul lui. X „Asta chiar că-i ciudat!” gândi ea. „Dar ce nu-i ciudat azi? Cred că aş face rnai bine să intru de îndată”. Şi aşa şi făcu.

Ajunse din nou în sala mare, lângă măsuţa de cleştar.

„De data asta, ar trebui să reuşesc” îşi zise ea, şi înhaţă cheiţa de aur, ca să poată descuia cu ajutorul ei uşa care ducea spre grădină. Apoi începu să ronţăie bucăţica din ciupercă, pe care o mai păstrase în buzunar, până ce ajunse de numai treizeci de centimetri; străbătu coridorul, prin mijlocul răzoarelor de flori, de culori strălucitoare şi trecu pe lângă proaspetele fântâni.

Capitolul 8 Terenul de crochet al Reginei.

Aproape de intrarea în grădină se înălţa un arbust stufos de trandafiri; trandafirii erau albi, dar trei grădinari munceau de zor pentru a-i vopsi în roşu. Alicei i se păru tare stranie preocuparea acestora şi se apropie să vadă mai cu luare-aminte ce făceau.

Îndată ce ajunse lângă grădinari, îl auzi pe unul din ei spunând: \par

— Fii atent, Cinci! Nu mă mai stropi cu vopsea!

— Nu-i vina mea, răspunse Cinci, morocănos. Şapte m-a lovit peste cot.

Şapte ridică ochii şi spuse:

— Frumos din partea ta, Cinci! Dă mereu vina pe alţii!

— Tu mai bine să taci! Spuse Cinci. Ieri am auzit-o pe Regină spunând c-ai merita să ţi se taie capul.

— Dar ce-a făcut? Întrebă cel care vorbise întâi.

— Asta nu te priveşte, Doi! Îl repezi Şapte.

— Ba îl priveşte! Zise Cinci. Şi-o să-i spun: i-a adus bucătăresei în loc de ceapă, cepe de lalele.

Şapte aruncă pensula jos şi strigă:

— Aşa nedreptate mai rar!

Dar chiar atunci, din întâmplare, dădu cu ochii de Alice, care stătea şi-i observa. În clipa aceea se opri; ceilalţi se întoarseră şi o văzură şi ei; şi toţi îi făcură o plecăciune adâncă.

— Vreţi să fiţi aşa de buni şi să-mi spuneţi de ce vopsiţi trandafirii? Întrebă Alice, cu oarecare sfială.

Cinci şi Şapte nu ziseră nimic, ci priviră spre Doi. Doi începu, cu glas scăzut, de ca şi cum i-ar fi fost teamă să nu-l vadă cineva:

— Ştiţi, domnişoară, de fapt în locul ăsta trebuia să fie o tufă de trandafiri roşii, iar noi, din greşeală, am sădit un trandafir alb şi, dacă descoperă Regina boroboaţa, pune să ni se taie capul. Aşa că încercăm să facem şi noi ce putem, înainte să vină dânsa.

Chiar atunci Cinci, care îşi plimba încet privirile prin grădină, exclamă: „Regina! Regina!” şi, într-o clipă, cei trei grădinari se aruncară cu faţa la pământ. Se auzi tropot de paşi; se apropia alaiul Reginei. Alice întoarse capul, foarte curioasă să o vadă.

În fruntea alaiului păşeau zece oşteni, purtând halebarde18 în formă de trefle; aveau aceeaşi înfăţişare ca şi cei trei grădinari: lunguieţi şi turtiţi, iar mâinile şi picioarele le ţineau întinse spre cele patru colţuri.

Urmară zece curteni; în loc de diamante purtau, presărate peste tot veşmântul, carouri. Ca şi oştenii, treceau doi câte doi.

După ei veneau copiii perechii regale; erau zece la număr şi drăguţii de ei ţopăiau voioşi, ţinându-se de mână doi câte doi; toţi erau împodobiţi cu inimi. Urmau oaspeţii; cei mai mulţi dintre ei erau regi şi regine. Printre dânşii, Alice îl recunoscu pe Iepurele Alb; era plin de neastâmpăr, vorbea pripit şi zâmbea la orice se spunea. Trecu pe lângă ea fără s-o observe.

În urma acestora venea Valetul de Cupă, purtând coroana regelui pe o pernă de catifea purpurie.

Tot acest măreţ alai fu încheiat de Regele şi Regina de Cupă, împodobiţi de sus până jos cu inimi.

Alice se întreba dacă nu cumva s-ar cuveni să stea şi ea cu faţa la pământ, precum cei trei grădinari, dar nu-şi amintea să fi auzit că acest lucru ar fi obligatoriu când asişti la o paradă. „Şi-apoi”, îşi zise ea, „la ce folos toată parada, dacă lumea trebuie să stea cu faţa la pământ şi să n-o vadă?”

Aşa că rămase unde se găsea şi aşteptă.

Când alaiul trecu prin faţa Alicei, cu toţii se opriră şi se uitară la ea, iar Regina întrebă cu asprime:

— Asta cine e?

Pe Valetul de Cupă îl întrebase, dar el, drept răspuns, făcu doar o plecăciune şi zâmbi.

— Neghiobule! Spuse Regina, dând arţăgos capul pe spate; apoi se întoarse către Alice: Cum te numeşti, fetiţo?

— Mă numesc Alice, cu voia Majestăţii Voastre! Răspunse foarte politicoasă fetiţa; apoi adăugă, ca pentru sine: „Zău, aceşti oameni nu sunt decât nişte cărţi de joc. N-are de ce să-mi fie teamă de ei!”

— Şi cine sunt cei doi? Întrebă Regina, arătând cu degetul spre cei trei grădinari care stăteau nemişcaţi în jurul tufei de trandafiri; căci, din pricina faptului că stăteau cu faţa la pământ, şi având pe spate aceleaşi însemne ale cărţilor de

joc, ea nu-şi putea da seama dacă erau grădinarii, soldaţii, curtenii sau chiar propriii săi copii.

— De unde vreţi să ştiu eu? Răspunse Alice, ea însăşi surprinsă de îndrăzneala cu care i se adresase Reginei. Nu e treaba mea.

Regina se făcu roşie de mânie. După ce-i aruncă fetiţei o privire aproape ucigătoare, asemenea privirii unui animal sălbatic, începu să urle:

— Să i se taie capul! Să i se taie.

— Prostii! Spuse, cu glas tare şi hotărât, Alice, iar Regina amuţi.

Regele îşi puse mâna pe umărul soţiei sale, spu-nându-i cu blândeţe:

— Nu-i decât o copilă, draga mea!

Regina îi întoarse spatele cu mânie şi-i porunci Valetului:

— Întoarce-i cu faţa în sus!

Valetul, foarte delicat, îi întoarse pe cei trei cu vârful piciorului. /

— Ridicaţi-vă! Ţipă Regina cu glas ascuţit.

Cei trei grădinari săriră în picioare într-o clipită şi începură a face plecăciuni Regelui, Reginei, prinţişorilor şi tuturor celor de faţă.

— Isprăviţi odată! Urlă Regina. M-aţi ameţit! Apoi, îndreptându-se spre tufa de trandafiri: Ce faceţi aici?

— Cu voia Majestăţii Voastre, se bâlbâi Doi, foarte smerit, punând un genunchi la pământ, încercăm să.

— Lasă, c-am înţeles eu! Tună Regina (între timp se uitase de aproape la trandafiri). Tăiaţi-le capul!

Şi alaiul se urni din loc, rămânând în urmă doar trei oşteni, pentru a executa porunca Reginei. Nefericiţii grădinari alergară către Alice, nădăjduind că-i va scăpa.

— N-o să vi se taie capul! Îi linişti Alice şi-i băgă pe toţi trei într-un ghiveci mare de flori pe care îl găsi la îndemână.

Cei trei oşteni umblară o clipă de colo-colo, uitân-du-se după vinovaţii ce trebuiau executaţi, apoi o luară la picior şi se alăturară foarte liniştiţi convoiului.

— Le-au căzut capetele? Zbieră Regina.

— Precum aţi poruncit, Majestate! Li s-au tăiat capetele! Strigară oştenii drept răspuns.

— Foarte bine! Răcni Regina. Ştii să joci crochet?

— Ştiu! Răcni Alice.

— Atunci, haide! Zbieră Regina, iar Alice se alătură convoiului, foarte curioasă în legătură cu ce avea să urmeze.

— Ce zi. Ce zi frumoasă-i azi! Rosti un glas sfios lângă ea.

Când se uită, văzu că merge alături de Iepurele Alb, care îi cerceta pe furiş faţa, cu priviri neliniştite.

— Foarte frumoasă! Răspunse Alice. Ducesa unde e?

— Şşt! Şst! Făcu Iepuraşul Alb, în şoaptă pripită, ui-tându-se îngrijorat în urma lui. Apoi se înălţă în vârful picioarelor şi-i şopti Alicei la ureche: „E condamnată la moarte!”

— Ce-a făcut? Zise Alice.

— Ai spus „Ce păcat!”? Întrebă Iepurele Alb.

— Aş! Zise Alice. Nu cred că e deloc păcat. Am întrebat ce-a făcut.

— I-a tras o palmă Reginei, şuşoti Iepurele. Alicei îi scăpă un hohot de râs.

— Vai, taci! O opri Iepurele, temător. O să te-audă Regina! Ştii cum s-a întâmplat? Ducesa a venit cam târziu şi Regina i-a spus.

— Treceţi la locurile voastre! Tună Regina şi toţi începură să alerge care încotro, împiedicându-se unul de altul.

Totuşi, după un minut-două, fiecare îşi ocupase locul şi începură să joace.

Alice se gândi că nu mai văzuse niciodată un teren de crochet atât de ciudat. Era format doar din gropi şi din movilite; bilele erau nişte arici vii, iar ciocanele nişte păsări flamingo19; cât despre portiţe, ele erau formate din soldaţi îndoiţi de mijloc şi proptiţi în mâini.

Cel mai greu îi fu la început Alicei să-şi mânuiască flamingoul: reuşi să-l prindă destul de bine la subsuoară, cu picioarele atârnându-i în jos, dar, de obicei, tocmai când

izbutea să-i îndrepte frumos gâtul şi se pregătea să lovească ariciul cu capul păsării, aceasta se răsucea înapoi şi o privea cu o expresie atât de nedumerită, încât Alice nu se putea abţine să nu izbucnească în râs; iar când reuşea să-i împingă capul în jos şi se pregătea să înceapă din nou, constata cu ciudă că ariciul se desfăcuse şi era pe punctul de-a o lua la sănătoasa. Mai mult decât atât: chiar acolo unde dorea şi ea să trimită ariciul, apărea câte o groapă sau câte o ridicătură de pământ; soldaţii-portiţă se fâţâiau mereu de colo până colo, pentru a ocupa alte zone de pe teren, iar fiecare jucător făcea ce-i tăia capul, neaşteptând să-i vină rândul şi certân-du-se pe arici cu ceilalţi parteneri de joc. Alice ajunse în curând la concluzia că era un joc mult prea greu pentru ea.

Văzând una ca aceasta, Regina se înfurie şi începu să străbată terenul de la un capăt la altul, urlând cât o ţinea gura: „Tăiaţi-i capul ăstuia! Tăiaţi-i capul celuilalt!” Alicei începu să i se facă frică; într-adevăr, nu se certase încă cu Regina, dar se putea aştepta la acest lucru oricând. „Şi atunci”, se întrebă ea, „ce se va alege de mine? Sunt nebuni, cu mania lor de a tăia capetele oamenilor! Ceea ce mă miră cel mai tare este că sunt încă vii!”

Tocmai ce se apucase să caute cu privirea un loc prin care să se strecoare şi să fugă, fără ca cineva s-o zărească, când văzu în văzduh o ciudată arătare; la început o cuprinse nedumerirea dar, de îndată ce privi cu mai multă atenţie, îşi dădu seama că era un rânjet şi îşi spuse: „Este Pisica de Cheshire! Acum o să am cu cine să stau de vorbă!”

— Ce mai faci? O întrebă Pisica, de îndată ce îi apăru destulă gură ca să poată vorbi.

Alice mai aşteptă un pic, până ce îi apărură şi ochii şi apoi dădu din cap. „N-are nici un rost să vorbesc cu ea”, îşi zise, „până ce nu-i apar şi urechile – sau măcar una din ele. „în minutul următor i se ivi tot capul şi atunci Alice îşi puse jos flamingoul şi începu să-i povestească Pisicii despre joc, încântată că, în sfârşit, exista cineva care s-o asculte. Pisica

părea să se fi gândit că îşi arătase o parte suficient de mare din corp, căci restul corpului nu-şi mai făcu apariţia.

— Nu cred că oamenii ăştia joacă cinstit, începu Alice destul de supărată; se ceartă cu toţii într-un mod înfiorător, de nici nu te mai poţi auzi vorbind; nu par să aibă nişte reguli de joc, sau, cel puţin, dacă există aceste reguli, nimeni nu ţine cont de ele. De pildă, portiţa pe sub care trebuie să trec bila se mută în capătul celălalt al terenului sau, adineauri, ar fi trebuit să lovesc ariciul Reginei, numai că acesta a luat-o la fugă când l-a văzut pe-al meu venind.

— Cum ţi se pare Regina? Întrebă încet Pisica.

— Nu pot s-o suport! Răspunse Alice. E atât de.

În acea clipă văzu că Regina era chiar în spatele ei şi o asculta, aşa că preferă să continue altfel decât începuse: de pricepută la jocul de crochet, încât sunt convinsă că va câştiga şi nici nu prea mai merită să-ţi pierzi vremea să termini jocul.

Regina trecu mai departe, zâmbind.

— Cu cine vorbeşti? Întrebă Regele, apropiindu-se de Alice şi uitându-se curios la capul Pisicii.

— Cu o prietenă, o Pisică de Cheshire, răspunse Alice. Daţi-mi voie să v-o prezint.

— Nu-mi place deloc cum arată! Răspunse Regele; în tot cazul, poate să-mi sărute mâna, dacă vrea.

— Prefer să n-o fac, zise Pisica.

— Nu fi obraznică cu mine şi nu-mi arunca privirea asta, zise Regele, ascunzându-se în spatele Alicei.

— Orice Pisică se poate uita la un Rege, zise Alice. Am citit asta undeva, într-o carte, dar nu-mi aduc bine aminte în care.

— Ei, bine/trebuie luată de aici, zise foarte hotărât Regele şi strigă către Regină, care tocmai trecea pe acolo: Draga mea! Aş vrea să dai poruncă ca această Pisică să fie luată de aici!

Toate problemele Reginei, mai mari sau mai mici, nu puteau fi rezolvate decât într-un singur fel.

— Tăiaţi-i capul! Strigă ea, fără să privească măcar spre Pisică.

— Voi aduce chiar eu călăul! Spuse nerăbdător Regele şi se îndepărtă în grabă.

Alice se gândi că ar putea să se întoarcă să vadă cum mai merge jocul, căci o auzea pe Regină strigând înfuriată. O auzise deja condamnând la moarte trei jucători pentru că-şi pierduseră rândul şi nu-i plăcea deloc cum se desfăşurau lucrurile; jocul era aşa de încurcat, încât n-avea nici cea mai vagă idee dacă îi venea sau nu rândul. Aşa că plecă în căutarea ariciului său.

Îl găsi bătându-se cu un alt arici şi asta i se păru Alicei cea mai bună ocazie pentru a-l lovi pe unul de celălalt; singura problemă era că flamingoul ei ajunsese în celălalt capăt al grădinii, de unde se chinuia să zboare într-un copac.

Până să-şi prindă din nou flamingoul şi să-l aducă înapoi, lupta se încheiase şi amândoi aricii pieriseră; „dar, oricum nu mai are importanţă”, gândi Alice, „de vreme ce toate portiţele au plecat.” Prin urmare, prinse bine flamingoul la subsuoară, ca să n-o mai ia iar la fugă şi se duse să stea de vorbă cu prietena sa.

Când ajunse în dreptul Pisicii de Cheshire, văzu că aceasta era înconjurată de o mulţime destul de mare: călăul, Regele şi Regina, care erau în plină ceartă şi vorbeau toţi deodată, pe când ceilalţi tăceau, cu un aer tare stânjenit.

De îndată ce apăru Alice, grupul certăreţ o rugă să le fie arbitru, pentru a pune capăt neînţelegerii; fiecare se apucă să-şi prezinte punctul de vedere. Dar, cum vorbeau toţi în acelaşi timp, Alicei îi fu imposibil să priceapă exact ce spuneau.

Călăul susţinea cu tărie că nu poţi tăia un cap dacă nu există şi un trup de pe care să-l retezi; că nu mai făcuse niciodată aşa ceva şi că nici n-avea de gând să se apuce de aceasta la bătrâneţe.

Regele considera că orice cap poate fi retezat şi că tocmai călăul nu trebuia să îndruge astfel de prostii.

Regina însă amenința că, de nu se va face nimic pentru a se găsi o soluţie, va pune ca toată lumea să fie executată. (Acestea fuseseră cuvintele care întunecaseră chipurile celor prezenţi.)

Alice nu găsi altceva mai bun de spus decât:

— E Pisica Ducesei; mai bine aţi merge să-i cereţi ei părerea.

— Ducesa e la închisoare, îi zise Regina călăului. Călăul plecă iute ca o săgeată, s-o aducă pe Ducesă, în clipa în care acesta se îndepărtă, capul Pisicii începu să dispară şi, când acesta reveni împreună cu Ducesa, Pisica pierise cu desăvârşire.

Regele şi călăul începură să alerge încoace şi încolo, în vreme ce jucătorii se duseră să-şi reia partida întreruptă.

Capitolul 9 Povestea Falsei Broaşte Ţestoase

— Nici nu-ţi închipui cât mă bucur să te revăd, micuţa mea dragă! Spuse Ducesa, luând-o drăgăstos de braţ pe Alice şi pornind cu ea la plimbare.

Alice era tare bucuroasă că o vede într-o dispoziţie atât de plăcută; gândi în sinea ei că poate numai din pricina piperului fusese atât de sălbatică la prima lor întâlnire, în bucătărie.

„Când voi fi eu Ducesă”, îşi spuse (fără prea multă convingere), „în bucătăria mea nici n-o să existe piper. Supa e foarte gustoasă şi fără. Poate că piperul îi face pe oameni atât de iuţi la mânie”, gândi mai departe, încântată că descoperise o regulă nouă, „iar oţetul îi face acri, muşeţelul, amari şi. Bomboanele, dulciurile de tot felul îi fac pe copii să fie blânzi şi buni. Ce bine ar fi să ştie asta toată lumea; desigur că atunci n-ar mai fi cei mari aşa de zgârciţi cu dulciurile.” între timp uitase de Ducesă şi tresări foarte speriată când îi auzi glasul foarte aproape de urechea ei.

— Te gândeşti la ceva, draga mea şi din cauza asta ai uitat să mai vorbeşti. Nu pot să-ţi spun imediat care-i morala acestui lucru, dar o să-mi aduc aminte numaidecât.

— Poate n-are nici o morală, îndrăzni Alice să îşi dea cu părerea.

— Da' de unde, da' de unde, fetiţo! Zise Ducesa. Orice pe lume are o morală, însă trebuie să ştii s-o găseşti.

Vorbind astfel, se vârî şi mai aproape de Alice.

Fetei nu-i plăcea deloc s-o simtă atât de aproape; mai întâi, fiindcă Ducesa era o pocitanie, şi apoi fiindcă era exact atât de înaltă, încât să-şi proptească bărbia de umărul ei; şi Alice găsea că e o bărbie foarte ascuţită şi incomodă. Totuşi, cum nu-i plăcea să fie nepoliticoasă, răbda cât putea.

— Jocul merge ceva mai bine acuma, spuse, ca să întreţină niţel conversaţia.

— Aşa e, zise Ducesa, şi morala acestui lucru este: „O, doar dragostea, doar dragostea pune-n mişcare lumea!”

— Cineva a spus, şuşoti Alice, că lumea se mişcă mai bine când îşi vede fiecare de treaba lui.

— A, fireşte! E cam acelaşi lucru, zise Ducesa, lovind cu bărbia-i micuţă şi ascuţită umărul Alicei, pe când a-dăuga: Şi morala acestui lucru este: „Ai grijă de înţeles şi atunci cuvintele vor avea grijă de ele însele.” „Ce-i mai place să găsească câte o morală la toate!” îşi zise Alice în gândul ei.

— Pun prinsoare că te întrebi de ce nu te iau de mijloc, spuse Ducesa, după o scurtă tăcere. Răspunsul e: pentru că nu cunosc prea bine caracterul flamingoului tău. Să fac o încercare?

— Te-ar putea pişcă, răspunse, cu prudenţă, Alice, puţin dornică să vadă încercarea.

— E adevărat, spuse Ducesa, păsările flamingo pişcă precum muştarul. Iar morala e bine cunoscută: „Cine se aseamănă, se adună”.

— Dar muştarul nu-i pasăre, remarcă Alice.

— Ca de obicei, ai dreptate! Exclamă Ducesa, ce bine spui tu lucrurilor pe nume!

— E un mineral, cred, zise Alice.

— Bineînţeles că e, răspunse Ducesa, care părea gata să-i dea dreptate întotdeauna; există nişte mine de muştar pe-

aici, pe-aproape. Iar morala e: „Cu cât e mai mult la mine, cu atât e mai puţin la tine.”

— Ah, ştiu! Exclamă Alice, fără să dea importanţă vorbelor Ducesei. E o legumă. Nu prea aduce a legumă, dar asta e.

— Sunt cu totul şi cu totul de aceeaşi părere, zise Ducesa, iar morala e asta: „Fii ceea ce ai părea să fii.” Pot să ţi-o spun şi mai simplu de-atât: „Să nu-ţi închipui niciodată că nu eşti altfel decât ceea ce le-ar putea părea celorlalţi că ceea ce erai sau ai fi putut să fii n-a fost altfel decât ceea ce fuseseşi şi lor li s-a părut că eşti altfel.”

— Cred că, dac-aş vedea-o scrisă, aş pricepe-o mai lesne, mărturisi Alice, foarte politicos; dar aşa, cum o spui dumneata, nu înţeleg mare lucru.

— Asta nu-i nimic pe lângă ce aş putea să spun, dacă aş vrea, făcu Ducesa, măgulită.

— Vă rog. Nu vă osteniţi să spuneţi şi mai mult! Exclamă Alice.

— A, nici să nu vorbeşti de osteneală! Protestă Ducesa. Îţi fac cadou tot ce am spus până acum.

„Ieftin cadou!” gândi Alice. „Noroc că nu ni se fac şi de ziua noastră asemenea cadouri!” Fireşte că nu cutează să spună asta cu glas tare.

— Iar te gândeşti? Întrebă Ducesa, lovindu-i niţel umărul cu bărbia-i mică şi ascuţită.

— Am dreptul să gândesc, zise Alice răspicat, căci situaţia începea s-o cam supere.

— Tot atâta drept, răspunse Ducesa, cât au purceii să zboare; şi mo.

Dar în clipa aceea, spre uimirea Alicei, glasul Ducesei se stinse, chiar în mijlocul cuvântului ei preferat, morala, iar braţul petrecut printr-al fetiţei începu să tremure. Alice ridică ochii – şi iat-o pe Regină stând în faţa lor, cu braţele încrucişate şi întunecată la faţă ca şi cerul pe vreme de furtună.

— Ce zi frumoasă, Majestate! Începu Ducesa, cu glas scăzut, smerit.

— Ascultă! Tună Regina, bătând mânioasă din picior pe când vorbea, să nu zici că nu te-am anunţat: ori zbori de-aici, ori îţi zboară capul! Şi asta în mai puţin de o jumătate de clipă! Alege!

Ducesa alese şi dispăru îndată.

— Să continuăm jocul! Îi spuse Regina Alicei; iar Alice, prea speriată ca să poată rosti ceva, o urmă cu pas şovăielnic înapoi spre terenul de crochet.

Ceilalţi invitaţi, profitând de absenţa Reginei, se odihneau la umbră; dar de îndată ce-o văzură, se întoarseră cu grabă la joc, Regina făcând singura observaţie că o clipă de întârziere îi va costa viaţa.

Pe când jucau, Regina se certa necontenit cu ceilalţi jucători, răcnind mereu: „Zburaţi-i capul ăstuia! Zburaţi-i capul ăsteia!”

Cei condamnaţi erau luaţi sub pază de către oşteni, care, fireşte, pentru a îndeplini această sarcină, trebuiau să renunţe la rolul de arcuri; cam într-o jumătate de oră, nu mai rămăseseră arcuri defel, iar jucătorii, cu excepţia Regelui, a Reginei şi a Alicei, se aflau toţi sub pază şi condamnaţi la moarte.

Atunci Regina, abia trăgându-şi sufletul de mult ce răcnise, se lipsi de joc. Se apropie de Alice şi o întrebă:

— Ai văzut-o pe Falsa Broască Ţestoasă?

— Nu, răspunse Alice, nici nu ştiu ce înseamnă Falsă Broască Ţestoasă.

— E Broasca Ţestoasă din care se face „Supă falsă de Broască Ţestoasă.”

— Nici n-am văzut-o, nici n-am auzit de ea, zise Alice.

— Atunci haide, spuse Regina, are să-ţi istorisească povestea ei.

Pe când se îndepărtau împreună, Alice îl auzi pe Rege vorbindu-le încetişor oaspeţilor:

— Sunteţi cu toţii graţiaţi! Le spuse.

„Ah, ce bine!” gândi Alice, răsuflând uşurată: fusese foarte nefericită, ştiind că Regina poruncise atâtea condamnări la

moarte.

Foarte curând dădură de un Grifon20, care dormea dus, la soare.

— Trezeşte-te, măi, puturosule! Spuse Regina, şi du-o pe domnişoara asta la Falsa Broască Ţestoasă, s-o vadă şi să-i audă povestea. Eu trebuie să mă duc înapoi, ca să supraveghez execuţiile pe care le-am poruncit.

Şi plecă, lăsând-o pe fetiţă singură cu Grifonul. Alicei nu-i prea plăcea cum arăta această făptură, dar se gândi că, la urma urmei, n-avea să fie mai primejdios să rămână cu ea, decât să se ducă după Regina aceea crudă. Aşadar rămase şi aşteptă.

Grifonul se ridică şi se frecă la ochi, apoi o urmări cu privirea pe Regină până nu se mai văzu; şi apoi râse pe înfundate.

— Caraghioasa! Chicoti Grifonul, în parte pentru sine, în parte către Alice.

— Cine-i caraghioasă? Întrebă Alice.

— Păi, aia, răspunse Grifonul. Aşa-şi închipuie ea, dar de executat nu se execută nici o execuţie, dacă vrei să ştii. Haide!

„Toată lumea de pe aici îţi spune întruna „Haide!„„, gândi Alice, luându-se încet după dânsul. „De când trăiesc nu mi s-a mai poruncit atâta, ba una, ba alta, zău aşa!”

Nu trecu mult şi o văzură de departe pe Falsa Broască Ţestoasă; şedea tristă şi singuratică pe un ciot de stâncă şi, când se mai apropiară, Alice o auzi suspinând atât de jalnic, de parcă i s-ar fi frânt inima de durere. Îi fu foarte milă de ea.

— De ce e mâhnită? Întrebă Alice.

Iar Grifonul răspunse, cam la fel ca şi mai înainte:

— A! Aşa-şi închipuie ea, dar nu-i mâhnită deloc, dacă vrei să ştii. Haide!

Se suiră aşadar până la locul unde şedea Falsa Broască Ţestoasă, care îi privea în tăcere, cu ochi mari, înlăcrimaţi.

— Domnişorica asta, spuse Grifonul, cică vrea să-ţi audă povestea, de-aia a venit.

— Am să i-o spun, răspunse Falsa Broască Ţestoasă, cu glas adânc şi găunos. Aşezaţi-vă amândoi şi nu scoateţi o vorbă până nu isprăvesc. Se aşezară, aşadar, nimeni nu spuse o vorbă, vreme de câteva minute. În gândul ei, Alice îşi zicea: „Nu văd cum o să isprăvească vreodată, dacă nu începe.” Totuşi aşteptă răbdătoare.

— Pe vremuri, spuse în sfârşit Falsa Broască Ţestoasă, oftând adânc, eram o adevărată Broască Ţestoasă.

Acestor cuvinte le urmă o tăcere foarte lungă, întreruptă doar la răstimpuri de câte o exclamaţie cârâită de-a Grifonului şi de necontenitele hohote de plâns ale Falsei Broaşte Ţestoase.

Alice era cât pe-aci să se ridice şi să spună: „Vă mulţumesc foarte mult pentru povestea dumneavoastră atât de interesantă”; totuşi, vrând-nevrând, gândi că trebuie să mai urmeze ceva, aşa că şezu liniştită şi nu mai spuse nimic.

— Când eram mici, continuă în cele din urmă Falsa Broască Ţestoasă, ceva mai potolit, deşi ici şi colo tot îi mai scăpa câte un sughiţ de plâns, mergeam la şcoală în mare. Profesoară era o bătrână Broască Ţestoasă. Îi ziceam Privighetoarea.

— Dar de ce-i ziceaţi aşa? Că doar nu era Privighetoare! Întrebă Alice.

— Îi ziceam Privighetoare, fiindcă ne privea şi ne veghea, fiindu-ne Supraveghetoare! Răspunse supărată Falsa Broască Ţestoasă. Dar grea de cap mai eşti!

— Mă mir că nu ţi-e ruşine să întrebi ceva aşa de lesne de priceput, adăugă Grifonul.

Apoi tăcură amândoi, privind-o; bietei Alice îi venea să intre în pământ, nu alta.

În cele din urmă, Grifonul îi spuse Falsei Broaşte Ţestoase:

— Hai, soro, dă-i drumul! Nu ne ţine toată ziua. Iar Falsa Broască Ţestoasă continuă:

— Da, mergeam la şcoală în mare, deşi poate n-ai să crezi.

— Am zis eu că nu cred? O întrerupse Alice.
— Ai zis, spuse Falsa Broască Ţestoasă.
— Ţine-ţi gura! Adăugă Grifonul, înainte ca Alice să mai poată spune ceva.
Falsa Broască Ţestoasă continuă:
— Ni s-a dat o educaţie foarte îngrijită. Află că am mers la cursuri zi de zi.
— Şi eu am mers la cursuri de zi. Ăsta nu-i un motiv să te mândreşti.
— Erau şi cursuri speciale la şcoala ta? Întrebă Falsa Broască Ţestoasă, cam îngrijorată.
— Da, zise Alice, de Franceză şi de Muzică.
— Şi de Spălat? Întrebă Falsa Broască Ţestoasă, cam îngrijorată.
— Aş! Nici pomeneală! Asta nu se învaţă la şcoală! Se supără Alice.
— Înseamnă că n-ai mers la o şcoală dintre cele mai bune, spuse Falsa Broască Ţestoasă, vădit uşurată. La şcoala noastră lista de materii se încheia cu lecţii speciale de Franceză, Muzică şi Spălat.
— Cred că de aşa ceva nu prea aveaţi nevoie, din moment ce trăiaţi pe fundul mării, spuse Alice.
— Eu n-am putut să mă înscriu la cursurile astea, oftă Falsa Broască Ţestoasă. Eu ara urmat doar cursuri normale.
— Adică? O interogă Alice.
— Ciulitul şi Scrâşnitul, desigur, pentru început, răspunse Falsa Broască Ţestoasă; apoi diferitele ramuri ale Aritmeticii: Ambiţionarea, Căderea, îmbulzirea şi înurâţirea.
— N-am mai auzit de înurâţire, cuteză Alice să spună. Ce-i asta?
Grifonul ridică a mirare amândouă labele.
— N-ai mai auzit de înurâţire! Exclamă. Sper că ştii ce înseamnă a înfrumuseţa?
— Da, zise Alice şovăielnic, înseamnă a face ceva mai frumos.

— Ei, atunci, continuă Grifonul, dacă nu ştii ce înseamnă a înurâţi, eşti o nătângă şi gata!

Alice nu mai îndrăzni să întrebe nimic în privinţa asta. Se întoarse iar către Falsa Broască Ţestoasă.

— Şi altceva ce mai aveaţi de învăţat?

— Păi, răspunse Falsa Broască Ţestoasă, numărând pe labe subiectele: Misteria antică şi modernă, Mareografia, apoi Desenajul în valuri, asta ne preda o dată pe săptămână un bătrân Ţipar-mare; ne învăţa lin linii, să pictăm în Aquarele, să facem Iţe în clor şi Fiţe în rotocol.

— Arată-mi şi mie cum se face aşa ceva! O rugă Alice.

— Păi acuma-s prea ţeapănă, nu pot să-ţi arăt. Iar Grifonul n-a învăţat materia asta.

— N-am avut timp, zise Grifonul, eu am făcut cursul de literatură clasică. Profesorul era un Rac foarte bătrân, da, da.

— Eu nu m-am dus niciodată la el, spuse Falsa Broască Ţestoasă, oftând. El învăţa lumea A-Râde-Latineşte şi A-Plânge-Greceşte, aşa am auzit.

— Chiar aşa, chiar aşa, spuse Grifonul, oftând la rândul lui; şi ambele făpturi îşi ascunseră feţele în lăbuţe.

— Şi câte ore învăţaţi pe zi? Întrebă Alice, grăbită să schimbe subiectul.

— Zece ore în prima zi şi din zi în zi mai puţin, răspunse Falsa Broască Ţestoasă.

— Ciudat program! Exclamă Alice.

— Păi de-aia se cheamă pro-gram, lămuri Grifonul, că până la urmă rămâi c-un gram de învăţătură.

Era o idee nouă pentru Alice, încât stătu să se gândească puţin la cele ce spusese Grifonul, înainte de a pune altă întrebare:

— Înseamnă că în ziua a unsprezecea n-aţi învăţat deloc, aveaţi vacanţă?

— Bineînţeles! Zise Falsa Broască Ţestoasă. Ne odihneam de atâta învăţătură.

— Dar în a douăsprezecea zi, cum reluaţi lecţiile?

— Hai că i-ai spus destul despre lecţii! O întrerupse foarte hotărât Grifonul. Mai povesteşte-i şi despre jocuri!

Capitolul 10 Cadrilul[21] homarilor[22]

Falsa Broască Ţestoasă scoase un oftat adânc şi începu să-şi şteargă ochii cu una din înotătoarele sale. Se uită la Alice, încercând să vorbească, însă, vreme de un minut-două, nu izbuti să-şi potolească hohotele de plâns.

— Parcă s-a înecat cu un os de peşte, zise Grifonul, începând s-o scuture şi să-i dea pumnişori în spate.

Într-un târziu, Falsa Broască Ţestoasă îşi recapătă glasul şi, cu obrajii şiroindu-i de lacrimi, îi zise Alicei:

— Fără-ndoială că n-ai trăit prea mult în mare.

— Nu, într-adevăr!

— Şi n-ai făcut niciodată cunoştinţă cu un homar. Alice începu să zică:

— Am mâncat o dată.

Dar se întrerupse brusc, spunând:

— Nu, niciodată!

— Aşa că n-ai cum să-ţi închipui ce dans minunat este un Cadril de Homari!

— Trebuie să recunosc căi nu, răspunse Alice. Ce fel de dans e ăsta?

— Începi prin a te alinia pe un rând de-a lungul malului mării., explică Grifonul.

— Pe două rânduri! Îl corectă Falsa Broască Ţestoasă, mai întâi focile, la urmă broaştele ţestoase, somonul[23] şi aşa mai departe; apoi, după ce au curăţat plaja de meduze.

— Şi asta necesită ceva timp, interveni Grifonul.

— Fac doi paşi înainte.

— Fiecare îşi ia câte un homar drept cavaler de dans! Strigă Grifonul.

— Bineînţeles, fac doi paşi înainte, se întorc la partener., zise Falsa Broască Ţestoasă.

— Schimbă homarul şi se întorc în aceeaşi ordine, continuă Grifonul.

— Apoi, continuă Falsa Broască Ţestoasă, aruncă.

— Homarii! Strigă Grifonul, sărind în sus.
— Cât mai departe, în larg.
— Şi merg să-i ajungă, înotând! Urlă Grifonul.
— Fac o tumbă în mare! Strigă Falsa Broască Ţestoasă, făcând salturi neastâmpărate.
— Schimbă iar homarul! Urmă, cu glas foarte ascuţit, Grifonul.
— Vin la mal şi. Astea toate reprezintă abia prima figură, spuse, coborându-şi glasul, Falsa Broască Ţestoasă.
Cele două creaturi, care, cât ţinu demonstraţia, nu încetaseră o clipă să sară ca nebunele în toate părţile, luară loc liniştite, cu nişte mutrişoare triste, uitându-se la Alice.
— Cred că-i un dans tare drăguţ! Zise fetiţa, cu sfială.
— Vrei să-ţi arătăm cum anume se dansează? Întrebă Falsa Broască Ţestoasă.
— Aş fi încântată să văd! Răspunse Alice.
— Să încercăm prima figură! Îi propuse Falsa Broască Ţestoasă Grifonului. Putem încerca foarte bine şi fără homari. Dar care din noi doi va cânta?
— Tu, cântă tu, te rog! Eu am uitat cuvintele.
Începură a dansa în cerc, cu un aer solemn, în jurul Alicei, călcând-o pe picior ori de câte ori treceau prea aproape de ea şi bătând pasul cu lăbuţele de dinainte. În tot acest timp, Falsa Broască Ţestoasă cânta, cu o voce tărăgănată şi tristă: „Mergi, te rog, un pic mai iute!” către-un melc spuse-o albită24; „ Vine-un ton25 în urma noastră şi mă calcă pe codiţă. De homari se umple ţărmul, de ţestoase în balans: Stau nerăbdători pe plajă – vrei şi tu să vii la dans?
Vii tu, nu vii, vii tu, nu vii, vii şi tu la dans? Vii tu, nii vii, vii tu, nu vii, nu vii tu la dans?
Cert e că nici nu-ţi dai seama ce plăcere vom simţi Când ne-aruncă-n largul mării cu homarii-n plină zi!„ Zise melcul: „Prea departe!„ şi chiorâş privi.
— N suspans; „Mulţumesc frumos, albiţo, dar nu vreau să vin

— La dans. Nu vreau, nu pot, nu vreau, nu pot, nu vreau eu la dans, Nu vreau, nu pot, nu vreau, nii pot, nu pot eu la dans, „Ce-are-a face că-i departe?” spuse peştele solzos, „E un ţărm şi-n partea-ailaltă, cu nimica mai prejos.

Dinspre Anglia de faci paşi, către Franţa iei avans. Deci nu păli, iubite melc, ci hai şi tu la dans!

Vii tu, nu vii, vii tu, nu vii, vii şi tu la dans?

Vii tu, nu vii, vii tu, nu vii, nu vii tu la dans?”

— Mulţumesc, acest dans e foarte interesant să-l priveşti, zise Alice, fericită că în sfârşit se terminase. Cel mai mult mi-a plăcut cântecul acela despre albită!

— Ah, cât despre albită, spuse Falsa Broască Ţestoasă, ei. ai văzut albite, nu?

— Da, răspunse Alice, am văzut de multe ori la mas. (dar se opri aici, chiar la timp.)

— Nu ştiu unde se găseşte această localitate Mas, zise Falsa Broască Ţestoasă, dar dacă le-ai văzut atât de des, ştii cum arată, nu-i aşa?

— Cred că da, răspunse Alice, gânditoare. Au cozile în gură şi sunt acoperite cu pesmet.

— În ceea ce priveşte pesmetul, n-ai dreptate, dacă ar fi aşa, apa mării l-ar spăla pe tot, zise Falsa Broască Ţestoasă. Dar chiar au cozile în gură, precum ai spus şi asta deoarece., aici Falsa Broască Ţestoasă se întrerupse, căscă şi îşi închise ochii. Spune-i tu de ce şi tot ce mai ştii, îi zise ea Grifonului.

— Deoarece obişnuiau, spuse Grifonul, să meargă cu homarii la dans. Cum ele erau cele aruncate în apă, trebuind să se dea de-a rostogoluUle la o mare distanţă şi cum acest lucru dura ceva timp, îşi băgau cozile în gură. Însă o dată şi le-au strâns aşa de tare în gură, că nu şi le-au mai putut trage înapoi. Asta-i tot.

— Mulţumesc, foarte interesant. N-am ştiut niciodată atâtea lucruri despre albită.

— Dacă doreşti, îţi spun şi mai multe de-atât, zise Grifonul. Ştii de ce i se spune albită?

— Nu mi-am pus niciodată această întrebare, mărturisi Alice. De ce, mă rog?

— Pentru că lustruieşte ghetele şi pantofii celorlalţi peşti, replică, foarte solemn, Grifonul.

Alice rămase cu gura căscată la acest răspuns neaşteptat.

— Lustruieşte ghetele şi pantofii celorlalţi peşti! Repetă Alice, uimită.

— Păi, gândeşte-te bine, cu ce ţi se lustruiesc ţie pantofii? Adică, ce-i face pe ei să lucească?

Alice cumpăni bine înainte de a răspunde:

— Cred că se dau cu negreală!

— Ghetele şi pantofii din mare sunt însă lustruiţi cu albită! Continuă Grifonul cu o voce profundă. De-acum ştii!

— Şi din ce sunt făcuţi? Întrebă Alice cu mare curiozitate în glas.

— Din tălpani şi calcani, fireşte, răspunse Grifonul cam repezit, orice creveţică ţi-ar fi putut spune asta!

— Dac-aş fi fost eu în locul albitei, spuse Alice, care încă se mai gândea la cântec, i-aş fi spus tonului: „Stai deoparte, te rog! Nu vrem un ton cu noi!”

— Erau obligaţi să-l aibă cu ei! Spuse Falsa Broască Ţestoasă; nici un peşte nu poate spune nimic fără ton!

— Chiar aşa? Întrebă Alice cu un ton arătând o mare uimire. /

— Sigur că nu poate, spune Falsa Broască Ţestoasă; păi, dacă ar veni un peşte la mine şi mi-ar spune că urmează să ţină o cuvântare, l-aş întreba: „Cu ce ton?”

— Nu vrei să spui, „ce tonalitate va avea vocea ta”? Întrebă Alice.

— Vreau să spun ceea ce vreau să spun! Răspunse Falsa Broască Ţestoasă într-un ton ofensat.

Iar Grifonul adăugă:

— Hai să-auzim aventurile tale!

— Aş putea să vă povestesc aventurile mele, începând de azi-dimineaţă, zise cu sfială Alice; n-are rost să vă vorbesc de ziua de ieri, căci ieri eram altă persoană.

— Cum vine asta? Întrebă Falsa Broască Ţestoasă.

— Nu, nu! Mai întâi ne spui aventurile! Zise Grifonul nerăbdător; explicaţiile durează prea mult timp.

Alice începu prin urmare să le povestească aventurile sale, de când îl văzuse prima oară pe Iepurele Alb. Când îşi începu povestea, era un pic cam speriată, deoarece cele două creaturi se trăseseră prea aproape de ea şi stăteau cu ochii şi cu gura larg deschise, însă, pe măsură ce povestea, începuse a prinde curaj. Cei doi păstrară tăcerea, până ce Alice ajunse cu povestirea la poezia „Eşti bătrân, taică William”, pe care i-o recitase domnului Omidă şi le povesti cum greşise toate cuvintele din poezie; în acel moment Falsa Broască Ţestoasă trase puternic aer în piept şi zise:

— Nu mi-aş fi închipuit ceva mai ciudat!

— E cât se poate de ciudat! Întări Grifonul.

— Aşa, prin urmare, ai recitat greşit toată poezia! Repetă gânditoare Falsa Broască Ţestoasă. Mi-ar plăcea să mi-o recite careva acum. Spune-i să înceapă, îi zise Falsa Broască Ţestoasă Grifonului, de parcă acesta ar fi avut o oarecare influenţă asupra Alicei.

— Ridică-te în picioare şi recită „Este vocea trântorului”, spuse Grifonul.

„Ce-mi mai dau porunci fiinţele astea şi mă fac să-mi repet lecţiile! Ca şi cum aş fi la şcoală!” Cu toate acestea, se ridică în picioare şi începu să recite poezia, dar cum mintea ei era/tot la Cadrilul Homarilor, iar îi ieşi toată poezia anapoda.

Este vocea homarului; iată, declară: „Sunt prea bine făcut; nişte zahăr presară!” Ca şi raţa, îşi perie el chiar cu nasul Părul, nasturii, corpul, priindu-i popasul. Când nisipu-i uscat, cântă ca ciocârlia Şi bârfeşte rechinii, arătându-şi mânia.

Dar când fluxul se-nalţă şi rechinii abundă Are-o voce timidă şi dă se-ascundă.

— E altfel decât o spuneam eu când eram micuţ! Zise Grifonul.

— Eu una, n-am mai auzit-o până-n clipa asta, spuse Falsa Broască Ţestoasă, dar mi se pare o sminteală fără egal.

Alice nu zise nimic; se aşeză, cu capul în palme, întrebându-se de va mai fi vreodată ceva normal.

— Aş vrea să mi se explice şi mie versurile astea, zise Falsa Broască Ţestoasă.

— Ea nu e în stare de aşa ceva, zise repede Grifonul, treci la strofa următoare.

— Şi cum e cu părul? Insistă Falsa Broască Ţestoasă. Cum izbutea să şi-l perie cu nasul?

— Face parte din dans şi doar se prefac, răspunse Alice, cu totul dezorientată, grăbindu-se să schimbe subiectul.

— Treci la strofa următoare, repetă Grifonul; începe cu „Treceam prin grădina-i.”

Alice, care nu cutezi să-l refuze, deşi ştia bine că din nou va încurca totul, continuă cu o voce tremurătoare:

Treceam prin grădina-i; văzui în incintă Cum Pantera şi Buha26-mpărţeau o plăcintă: Pantera lua coaja şi lua umplutura, Iar Buha cu blidul îşi tot umplea gura. Terminară ei masa şi, cu-ngăduinţă, Buha lingura-a luat-o, de bună credinţă: Iar Pantera – urlând – furculiţa, cuţitul Şi banchetul fu gata-

— Ce rost are să reciţi toate bazaconiile astea, o întrerupse Falsa Broască Ţestoasă, dacă nu le poţi şi explica? E cel mai încurcat lucru pe care l-am auzit vreodată!

— Cred c-ar fi mai bine să renunţi, zise Grifonul, spre bucuria Alicei.

— Nu vrei să mai încercăm şi altă figură din Cadrilul Homarilor? Întrebă Grifonul. Vrei să-ţi mai spună un cântec Falsa Broască Ţestoasă?

— Da, da, un cântec, te rog, dacă Falsa Broască Ţestoasă e atât de bună, răspunse Alice, atât de repede, încât Grifonul spuse cu un aer destul de jignit:

— Fiecare cu gusturile sale! Cântă-i, dragă, „Supa de Broască Ţestoasă!”

Falsa Broască Ţestoasă oftă adânc şi începu, cu o voce înecată în suspine:

Supă frumoasă, înţeleaptă, în castron jierbinte-aşteaptă. Cine nu ştie: eşti gustoasă! Supă de seară, supă frumoasă!

Suuuuuuu-pă frumoaaaaaa-să!

Suuuuuuu-pă frumoaaaaa-să! Suuuuuu-pă de seaaaaaa-ră, Supă frumoasă, frumoasă!

Supă frumoasă! Cine să vrea Carne sau orice altceva? Cine n-ar da orice din casă Pe-un polonic de supă frumoasă?

Suuuuuuu-pă frumoaaaaaa-să!

Suuuuuuu-pă frumoaaaaa-săi Suuuuuu-pă de seaaaaaa-ră, Supă frumoasă, frumo-ASĂ!

— Mai spune o dată refrenul! Strigă Grifonul şi, tocmai când Falsa Broască Ţestoasă voia să-l repete, se auzi în depărtare un ţipăt:

— Începe procesul!

— Haide! Strigă Grifonul şi, trăgând-o pe Alice de mână, plecă în grabă, fără a mai aştepta finalul cântecului.

— Despre ce proces e vorba? Întrebă Alice, gâfâind de atâta alergătură.

Dar Grifonul se mulţumi să repete doar „Haide!” şi o luă şi mai iute la pas, în vreme ce adierea vântului purta până la ei, din ce în ce mai slab, cuvintele triste:

Suuuuuu-pă de seaaaaaa-ră, Supă frumoasă, frumoasă!

Capitolul 11 Cine a furat tartele?

Când ajunseră, găsiră pe Rege şi pe Regina de Cupă aşezaţi pe tronurile lor, cu o mare mulţime adunată în jurul acestora, tot felul de păsări şi de jivine mici, precum şi întregul pachet cu cărţi de joc. Valetul sta în faţa lor, ferecat în lanţuri, cu câte un oştean de fiecare parte, păzindu-l, iar în apropierea Regelui sta Iepurele Alb, cu o trompetă într-o mână şi un sul de pergament27 în cealaltă. Chiar în mijlocul curţii de judecată era o masă, pe care se afla o farfurie mare cu tarte; după înfăţişare, păreau atât de bune, încât Alicei i se făcu o foame grozavă, uitându-se la ele.

„De-ar termina mai repede cu procesul”, gândi ea, „şi să înceapă a servi prăjiturile!”

Dar se părea că nici vorbă nu era de aşa ceva; Alice începu să privească în jurul ei, ca să-i mai treacă timpul.

Nu mai fusese în viaţa ei la o curte de judecată, dar citise în cărţi despre procese şi era foarte bucuroasă văzând că ştie cum se numeşte mai tot ce vedea acolo.

„Acesta-i judecătorul”, îşi zise, „fiindcă poartă o perucă mare.”

Judecătorul, de altminteri, era însuşi Regele. Şi, cum purta coroană peste perucă, nu părea deloc să se simtă în largul lui şi nici frumos nu-i şedea de fel.

„Şi acolo-i banca juraţilor”, gândi Alice, „iar cele douăsprezece vietăţi” (nu avea încotro, aşa trebuia să le spună, fiindcă, parte erau animale, parte păsări) „bănuiesc că trebuie să fie juraţii.” Acest ultim cuvânt şi-l repetă de câteva ori, cam fălindu-se în sinea ei că-l ştie, căci era încredinţată, pe drept cuvânt, că foarte puţine fetiţe de vârsta ei ştiau ce înseamnă. De fapt, ar fi fost la fel de Corect dacă ar fi spus că cele douăsprezece vietăţi alcătuiau juriul.

Cei doisprezece juraţi scriau cu toţii foarte zoriţi pe nişte tăbliţe.

— Ce fac acolo? Îl întrebă Alice pe Grifon, în şoaptă. Doar nu au ce să scrie până n-a început procesul.

— Îşi scriu numele, îi şopti Grifonul drept răspuns, ca să nu cumva să le uite înainte de sfârşitul procesului.

— Ce neghiobi! Izbucni cu glas tare Alice, foarte indignată; dar se opri repede, căci Iepurele Alb striga:

— Tăcere în sala de judecată!

Iar Regele îşi puse ochelarii pe nas şi se uită îngrijorat împrejur, ca să descopere cine vorbea.

Alice vedea desluşit, de parcă s-ar fi uitat peste umerii lor, că toţi juraţii scriau pe tăbliţe: „Ce neghiobi!” -ba chiar băgă de seamă că unul dintre ei nu ştia cum se scrie

cuvântul „neghiobi” şi fu nevoit să-l roage pe vecinul lui să-i spună.

„Frumos or să mai arate tăbliţele lor, la terminarea procesului!” gândi Alice.

Unuia dintre juraţi îi scârţâia condeiul. Fireşte că Alicei îi era nesuferit zgomotul acesta, aşa că dădu ocol sălii de judecată, se opri îndărătul băncii juraţilor şi găsi curând prilejul să-i ia acelui jurat condeiul. Atât de repede făcu acest lucru, încât micuţul jurat, bietul de el (care era Bill, Puiul de Şopârlă), nu pricepea deloc ce se întâmplase cu condeiul lui; şi, după ce se scotoci peste tot, se văzu nevoit să scrie de aici încolo cu un deget, ceea ce nu-i era de mare folos, fiindcă nu lăsa urme pe tăbliţă.

— Crainic, citeşte actul de acuzare! Spuse Regele. Atunci Iepurele Alb suflă de trei ori în trompetă, apoi desfăşură sulul de pergament şi citi cele ce urmează:

Regina-Carte îşi coapse tarte Pe toate-n zi de vară: Valetul-Carte acele tarte Le Jură şi se cară.

— Daţi verdictul! Se întoarse Regele către juriu.

— Încă nu, încă nu! Întrerupse zorit Iepurele. Mai sunt multe până atunci!

— Să fie chemat primul martor! Zise Regele, iar Iepurele Alb suflă de trei ori din trompetă, apoi strigă:

— Să se înfăţişeze primul martor!

Primul martor era Pălărierul. Apăru cu o ceaşcă de ceai într-o mână şi cu o felie de pâine cu unt în cealaltă.

— Cer iertare, Majestate, c-am venit la judecată cu astea, începu a vorbi, dar încă nu-mi terminasem ceaiul când au venit să mă ia.

— Ar fi trebuit să-l fi terminat, spuse Regele. Când l-ai început?

Pălărierul se uită la Iepurele de Martie, care îl urmase la Curtea de Judecată, braţ la braţ cu Bursucul.

— În paisprezece martie mi se pare că era.

— În cincisprezece, zise Iepurele de Martie.

— În şaisprezece, zise Bursucul.

— Notaţi declaraţiile! Se adresă Regele juriului; iar juraţii, plini de zel, scriseră toate cele trei date pe tăbliţă, apoi le adunară între ele şi prefăcură rezultatul în centimetri şi grame.

— Scoate-ţi pălăria! Îi spuse Regele Pălărierului.

— Nu e a mea, zise Pălărierul.

— E de Jurat! Exclamă Regele, întorcându-se către juraţi, care notară imediat faptul.

— Eu am pălării de vânzare, încercă să lămurească martorul. N-am niciuna a mea. Sunt Pălărier.

La aceste cuvinte, Regina îşi puse ochelarii pe nas şi se uită ţintă la Pălărier, care se îngălbeni şi începu să tremure din cap până în picioare.

— Depune-ţi mărturia, spuse Regele, şi fii calm, altfel pun să te execute pe loc.

Vorbele Regelui nu părură a-l linişti deloc pe martor; se tot frământa, lăsându-se când pe un picior, când pe celălalt şi uitându-se speriat la Regină; de zăpăcit ce era, muşcă o bucată mare din ceaşca de ceai, în loc să muşte din felia de pâine cu unt.

Chiar în acea clipă, Alice avu o senzaţie foarte ciudată; o miră mult până înţelese ce era: începuse iar să crească. La început voi să se ridice şi să plece din sala de judecată; dar se răzgândi şi se hotărî să rămână unde era, atâta timp cât avea loc.

— Fă bine şi nu mă mai împinge aşa! Zise Bursucul, care şedea lângă dânsa. Mă striveşti, nu alta! Abia mai răsuflu.

— N-am încotro, răspunse Alice, cu blândeţe. Am început să cresc.

— N-ai nici un drept să creşti aici, zise Bursucul.

— Nu vorbi prostii! Zise Alice ceva mai îndrăzneţ. Ştii foarte bine că şi tu creşti.

— Da, dar eu cresc cu măsură, cum trebuie, n-o iau razna ca tine. E caraghios, zău aşa!

Şi, sculându-se foarte îmbufnat, trecu în cealaltă parte a sălii.

Între timp, Regina se tot uitase ţintă la Pălărier şi, chiar pe când Bursucul trecea în cealaltă parte a sălii, ea îi spuse unuia dintre aprozi28:

— Să mi se aducă lista cântăreţilor de la ultimul concert!

Auzind aceste vorbe, nefericitul Pălărier începu să tremure atât de tare, încât îi scăpară din picioare amândoi pantofii.

— Depune-ţi mărturia, repetă Regele furios, că, de nu, pun să te execute fără să-mi pese de eşti calm sau nu.

— Majestate, sunt un biet sărac, începu Pălărierul, cu glas tremurător. Şi abia începusem să-mi beau ceaiul, cam de-o săptămână-două, şi pâinea cu unt se tot subţia. Şi ceaiul sclipea.

— Ce? Ce sclipea? Întrebă Regele.

— Cu ceai a început, răspunse Pălărierul.

— Totdeauna începi cu ce ai! Zise sever Regele. Nu mai fă pe deşteptul, că atâta lucru ştiu şi eu! Hai, zi înainte!

— Sunt un biet om sărac, repetă Pălărierul, şi până la urmă toate alea sclipeau; dar Iepurele de Martie a zis.

— Ba n-am zis! Se repezi să-i taie vorba Iepurele de Martie.

— Ba ai zis! Spuse Pălărierul.

— Nu recunosc! Protestă Iepurele de Martie.

— Nu recunoaşte! Repetă Regele. Asta să n-o scrieţi.

— Bine, dar în orice caz Bursucul a zis, continuă Pălărierul şi se uită grijuliu, să vadă dacă nu cumva şi Bursucul avea să nege; Bursucul însă nu negă nimic, deoarece dormea buştean. Şi după asta, continuă Pălărierul, am mai tăiat nişte pâine cu unt.

— Dar ce-a zis Bursucul? Întrebă unul dintre juraţi.

— Asta nu-mi mai amintesc, răspunse Pălărierul.

— Trebuie să-ţi aminteşti, interveni Regele, altfel vei fi decapitat.

Nefericitul Pălărier scăpă din mâini ceaşca cu ceai şi pâinea cu unt şi căzu în genunchi.

— Sunt un biet om sărac, Majestate, începu el.

— Eşti un biet prostănac, zise Regele.

Aici, unul dintre Cobai29 aplaudă guiţând, dar fu îndată înăbuşit de către aprozi. (înăbuşit fiind un cuvânt cam tare, ca să nu se creadă cine ştie ce, voi lămuri cum s-a procedat. Aprozii aveau la îndemână un sac mare, care se lega la gură cu sfori; acolo l-au băgat pe Cobai, cu capul în jos, şi-apoi s-au aşezat pe sac.) „Mă bucur că acum ştiu despre ce este vorba”, îşi zise Alice. „Am văzut deseori prin ziare, pe la sfârşitul dărilor de seamă despre procese: „Parte din public izbucneşte în aplauze; aclamaţiile şi aplauzele sunt imediat înăbuşite de către aprozi„; şi până acum nu înţelegeam ce înseamnă.”

— Dacă asta-i tot ce ştii, poţi să stai jos, vorbi mai departe Regele.

— Mai jos de-atât nu pot sta, că stau pe podea, zise Pălărierul:

— Atunci poţi să şezi jos, răspunse Regele.

Aici izbucni în aplauze celălalt Cobai şi fu de asemenea înăbuşit.

„Ei, acum că s-a sfârşit cu Cobaii!” gândi Alice. „Poate c-o să meargă mai bine cu procesul.”

— M-aş duce să-mi termin ceaiul, zise Pălărierul, cu o privire îngrijorată spre Regină, care citea lista cântăreţilor de la concert.

— Poţi să pleci, spuse Regele, iar Pălărierul o şterse atât de repede, încât uită să-şi mai tragă pantofii în picioare.

— Şi-afară îi tăiaţi capul! Adăugă Regina către unul dintre aprozi; dar Pălărierul se făcuse nevăzut înainte să fi ajuns aprodul la uşă.

Martorul următor era bucătăreasa Ducesei. Apăru cu o râşniţă de piper în mână; de altfel, încă dinainte să fi intrat în sală, Alice ghicise cine era martora, după corul de strănuturi de la uşă.

— Depune-ţi mărturia! Porunci Regele.

— N-o depun! Răspunse bucătăreasa.

Regele privi îngrijorat către Iepurele Alb, care-i şuşoti:

— Majestate, pe această martoră trebuie s-o supuneţi la un interogatoriu contradictoriu.

— De, dacă trebuie, trebuie, zise Regele, amărât şi, după ce-şi încrucişa braţele la piept şi o privi pe bucătăreasă atât de crunt, încât mai să-i iasă ochii din cap, rosti cu voce adâncă: Cum se fac tartele?

— Întâi şi-ntâi pui piper.

— Melasă! Se auzi un glas somnoros îndărătul ei.

— Gardă, pune-i zgardă Bursucului ăluia! Porni să ţipe Regina. Decapitaţi-l! Daţi-l afară din sală! Înăbuşiţi-l! Umflaţi-l! Radeţi-i capul!

Fiind mare harababură în sală până să-l scoată pe Bursucel, procesul se întrerupse câteva minute; la reluare, se constată că bucătăreasa dispăruse.

— Nu face nimic, zise Regele, părând foarte uşurat. Chemaţi martorul următor. Şi, cu glas scăzut, adăugă către Regină: Draga mea, te rog, pe martorul următor su-pune-l tu la un interogatoriu contradictoriu. Mie chestia asta îmi dă dureri de cap!

Alice se uita la Iepuraşul Alb cum cotrobăia prin hârtii, căutând lista de martori; era foarte curioasă să vadă cine va fi următorul şi ce-o să se lămurească din mărturia lui, „căci până acuma'1, îşi spunea ea, „nu s-a lămurit nimic.„ închipuiţi-vă cât fu de surprinsă când Iepuraşul Alb citi, cât putu de tare, cu glăsciorul lui piţigăiat, numele: „Alice!”

Capitolul 12 Alice depune mărturie

— Prezent! Spuse Alice şi, de emoţie, uită cât de mult crescuse în ultimele minute şi sări de pe locul ei cu atâta grabă, încât răsturnă cu poalele rochiei banca juraţilor; aceştia se prăvăliră cu toţii peste capetele mulţimii adunate jos, în sală. Zăceau acum, bieţii, împrăştiaţi pe podea, amintindu-i foarte limpede de un vas cu peştişori aurii pe care-l răsturnase din greşeală cu o săptămână înainte.

— O, vă rog, iertaţi-mă! Exclamă Alice, foarte necăjită; şi se apucă să-i culeagă de pe jos cât putu de repede; o urmărea păţania cu peştişorii aurii şi i se părea că într-o

clipă trebuie să-i adune şi să-i pună la loc pe juraţi, altfel vor muri.

— Procesul nu poate continua, zise Regele, cu vocea foarte gravă, până ce toţi juraţii nu vor fi la locurile lor aşa cum se cuvine, toţi, repetă foarte apăsat, privind ţintă la Alice pe când vorbea.

Alice se uita spre banca juraţilor şi văzu că, în grabă, îl pusese pe Puiul de Şopârlă cu capul în jos, iar biata vietate dădea din coadă foarte mâhnită, fiindu-i cu neputinţă a se mişca. Alice îl scoase pe Bill şi-l puse la loc cum se cuvenea: „Nu că ar avea vreo importanţă”, îşi spuse. „Pentru lămurirea procesului cred că e totuna dacă Bill stă în cap sau în coadă.”

De cum îşi mai reveniră juraţii din spaima ce o trăseseră când se văzuseră răsturnaţi şi de îndată ce fură găsite şi li se înmânară tăbliţele şi condeiele, se apucară cu mare sârguinţă să scrie istoricul accidentului. Cu toţii scriau, afară de Bill, Puiul de Şopârlă, mult prea copleşit de ultimele evenimente, ca să mai fie în stare de altceva decât să şadă cu gura căscată, privind tavanul tribunalului.

— Ce ştii în această privinţă? O întrebă Regele pe Alice.

— Nimic, răspunse Alice.

— Absolut nimic? Stărui Regele.

— Absolut nimic, răspunse Alice.

— Asta e foarte important, declară Regele, întorcân-du-se către juraţi.

Aceştia erau gata să scrie pe tăbliţe ce rostise Regele, când interveni Iepurele Alb:

— Neimportant vrea desigur să spună Majestatea Voastră, făcu el pe un ton foarte respectuos, dar încrun-tându-se şi schimonosindu-se la Rege în timp ce vorbea.

— Neimportant, bineînţeles, am vrut să zic, se corectă grabnic Regele, apoi continuă cu glas scăzut, neim-portant-important, de parcă ar fi vrut să încerce care cuvânt suna mai bine.

Unii juraţi notară pe tăbliţe: important, în vreme ce alţii: neimportant.

Alice stătea destul de aproape, ca să poată vedea lămurit tot ce scriau pe tăbliţe.

„Şi-aşa, şi-aşa, tot n-are importanţă”, gândi ea.

În clipa aceea, Regele, care câtva timp mâzgălise de zor ceva în caietul lui cu însemnări, strigă cu glas răsunător:

— Linişte! Apoi citi din caiet: „Regulamentul Patruzeci şi doi”: „Orice persoană care are o înălţime mai mare de un kilometru este obligată să părăsească sala de judecată.”

Toată lumea se uita spre Alice.

— Eu n-am o înălţime de un kilometru, spuse Alice.

— Ba ai, zise Regele.

— Ai aproape doi kilometri! Zise Regina.

— Şi ce dacă! De plecat tot nu plec, spuse Alice, şi-afară de asta nici nu este o regulă reală: aţi inventat-o acuma.

— Este cea mai veche regulă din Codul Civil, spuse Regele.

— Dac-ar fi aşa, s-ar chema Regula numărul Unu, ripostă Alice.

Regele păli şi închise repede caietul cu însemnări.

— Daţi verdictul! Spuse către juriu, cu glas moale şi tremurător.

— Cu voia Majestăţii Voastre, mai sunt încă mărturii de examinat, sări cu mare grabă Iepurele Alb, chiar acum s-a găsit această hârtie.

— Ce e în ea? Întrebă Regina.

— Încă n-am deschis-o, spuse Iepurele Alb, dar pare să fie o scrisoare, pe care deţinutul a scris-o cuiva.

— Asta trebuie să fie, spuse Regele, afară doar dacă o fi scris-o nimănui, ceea ce nu prea se obişnuieşte.

— Cui îi este adresată? Întrebă unul dintre juraţi.

— Nu e adresată deloc, spuse Iepurele Alb; pe partea din afară nu este scris nimic. Pe când vorbea, deschise hârtia şi adăugă: Până la urmă, nici nu e o scrisoare, e o poezie.

— E scrisul acuzatului? Întrebă un alt jurat.

— Nu, zise Iepurele Alb, şi tocmai asta-i cel mai curios! (Juraţii rămaseră toţi foarte uluiţi.)

— Se vede c-o fi imitat scrisul altcuiva, spuse Regele. (Juraţii se luminară la faţă.)

— Vă rog, Majestate, spuse Valetul, n-am scris eu hârtia asta şi nu se poate dovedi că am scris-o, fiindcă nu e nici o iscălitură.

— Dacă n-ai iscălit, spuse Regele, cazul este şi mai grav. Sigur că ai scris-o cu gând rău, altfel te iscăleai, ca un om de treabă.

La aceste cuvinte izbucniră aplauze unanime în sală, fiindcă era prima oară în această zi când Regele se arătase cu adevărat isteţ.

— Fireşte că asta-i dovedeşte vinovăţia, spuse Regina, aşa încât decapi.

— Ba nu dovedeşte nici o vinovăţie! Îi tăie vorba Alice. Cum, dar nici nu ştiţi ce scrie în poezia aia!

— Citeşte-o! Porunci Regele. Iepurele Alb îşi puse ochelarii.

— Cu ce să încep, Majestate? Întrebă.

— Începe cu începutul, porunci Regele, cu glas solemn, şi citeşte până se termină, apoi te opreşti.

În sală se lăsă o tăcere profundă, în timp ce Iepurele Alb dădu citire acestor versuri:

Se spune că ai fost la ea Şi lui i-ai spus de mine. Un bun portret ea îmi făcea;
Doar că nu-înot nu-i bine.
Iar el le-a spus că n-am plecat

(Şi ştim că-a spus-o bine): Dar dacă ea-arfi continuat, Ce s-arfi-ales de tine?

Una-am dat ei, i-au dat lui două, Ne-ai dat tu trei şi peste. Iar de la el, ei le dau vouă;
Dar totul al meu este.
Şi dacă eu sau ea am fi Băgaţi în treaba asta, El liberi ne va-ngădui -

Cum chiar eram – şi basta.
Precum simt eu, ai devenit (Ei ţandăra să-i sară)
Obstacol mare, şi-ai venit La el, la noi, în ţară.
El nu va şti că ei îi plac Aceia, că nu-i bine.
Cu toţi ceilalţi o tainã-o fac Şi-o ştim doar tu cu mine.'

— Iată proba cea mai însemnată care ni s-a înfăţişat până acum, spuse Regele, frecându-şi mâinile, aşadar, juraţii să.

— Îi dau un sac de bani oricăruia dintre juraţi care e în stare să lămurească înţelesul acestei probe, spuse Alice, în ultimele minute crescuse atât de mare, încât nu-i mai era câtuşi de puţin teamă să-l întrerupă pe Rege. Eu cred că poezia asta n-are nici un pic de înţeles. Toţi juraţii scriseră pe tăbliţe: Ea crede că poezia asta n-are nici un pic de înţeles – dar niciunul nu încercă să lămurească înţelesul documentului.

— Dacă n-are înţeles, cu atât mai bine, spuse Regele, nu trebuie să ne mai batem capul să-l căutăm. Şi totuşi, mai ştii, urmă, punând hârtia cu versuri pe genunchi şi uitându-se chiorâş la ea, dacă stau să mă gândesc, parc-ar avea oarecare înţeles. „Doar că nu-înot nu-i bine.” Nu ştii să înoţi, nu-i aşa? Adăugă, adresân-du-i-se Valetului.

Valetul clătină din cap amărât.

— Am eu aerul că ştiu să înot? Răspunse. (Fireşte că n-avea, de vreme ce era făcut cu totul şi cu totul din carton.)

— Ei, până acum stăm bine, spuse Regele, apoi se apucă să mormăie pentru sine versurile: „Şi ştim că-a spus-o bine” – ştim, adică ştiu juraţii, bineînţeles.

„Una-am dat ei, i-au dat lui două” adică asta ar trebui să fie despre ce a făcut el cu tartele, se-nţelege.

— Da, dar mai departe zice: Jar de la el, ei le dau vouă”, îl întrerupse Alice.

— Fireşte, poftim: aicea sunt! Zise Regele, încântat că reuşise să demonstreze ceva, arătând cu un deget tartele de pe masă. Nimic mai limpede ca asta! Şi mai departe: „Ei ţandăra să-i sară.” Nu-i aşa, draga mea, că ţie nu-ţi sare ţandăra niciodată? Se adresă Reginei.

— Niciodată! Răspunse Regina furioasă, aruncând totodată o călimară în capul Puiului de Şopârlă. (Nefericitul Bill renunţase să mai scrie pe tăbliţă cu degetul, fiindcă se convinsese că nu lasă nici o urmă; acum însă reîncepu grăbit, folosind cerneala ce i se prelingea pe faţă, până se isprăvi.)

— Dacă nu-ţi sare, a-tunci nici vorbele astea n-au sare, făcu Regele, aruncând o privire satisfăcută în jurul lui.

În sală domnea mai departe liniştea.

— A fost un joc de cuvinte! Strigă Regele mânios şi toată lumea se grăbi să râdă.

— Juraţii să dea verdictul! Spuse Regele, poate pentru a douăzecea oară azi.

— Nu, nu! Strigă Regina. Întâi condamnarea şi apoi verdictul.

— Ce prostie gogonată, exclamă Alice tare. I-auzi colo: întâi să-l condamne şi abia apoi să-i dea verdictul!

— Ţine-ţi gura! Răcni Regina, învineţindu-se de furie.

— Ba n-o să mi-o ţin! Răspunse Alice.

— Să i se taie capul! Zbieră Regina.

— Cui îi pasă de voi? Spuse Alice. (între timp crescuse până la înălţimea ei deplină). Nu sunteţi decât un pachet de cărţi de joc!

În acea clipă, toate cărţile din pachet se ridicară mai întâi în văzduh, apoi se lăsară din zbor asupra-i. Alice scoase un ţipăt scurt, parte de teamă, parte de mânie şi se strădui să le înlăture, dând din braţe. Şi se văzu tolănită pe mal, cu capul în poala surorii ei, care da binişor deoparte câteva frunze veştede care fluturaseră din arbori peste faţa fetiţei.

— Trezeşte-te, Alice dragă! Ce mult ai dormit! Spuse sora ei.

Îi povesti surorii ei, pe cât îşi amintea, straniile peripeţii despre care aţi citit voi în această carte, iar când termină povestea, soră-sa spuse:

— A fost, într-adevăr, un vis foarte ciudat! Dar acum dă fuga acasă, la ceai! S-a făcut târziu.

Iar Alice se sculă în picioare şi o tuli spre casă; şi alergând, se tot gândea, pe bună dreptate, ce vis minunat avusese.

Dar sora ei rămase nemişcată pe bancă, cu capul sprijinit într-o palmă, privind asfinţitul soarelui şi gândindu-se la micuţa Alice şi la aventurile ei minunate, până ce, la un moment dat, începu şi ea să viseze – şi iată visul ei.

Mai întâi o visă pe micuţa Alice, cu mânuţele ei cuprinzându-i genunchii, iar ochii strălucitori se uitau în ochii ei. Îi putea auzi până şi glasul şi o vedea făcând acea mişcare zglobie din cap, ca să-şi dea deoparte părul ce-i venea mereu în ochi; şi totuşi, în vreme ce asculta, sau părea că ascultă, neobişnuitele creaturi născute în visul surorii ei însufleţiră deodată locul în care se găsea.

Iarba înaltă începu a foşni la picioarele ei, pe când Iepurele Alb trecu în grabă.; Şoarecele, speriat, înota prin eleşteul din apropiere, stârnind în urma lui adevărate valuri; auzea chiar clinchetul ceştilor de cafea, dinaintea cărora Iepurele de Martie şi prietenii săi îşi luau interminabilul ceai, precum şi glasul ascuţit al Reginei, poruncind executarea nefericiţilor săi invitaţi.; din nou, bebeluşul Purcel strănuta pe genunchii Ducesei, în vreme ce farfurii şi cratiţe zburau în jurul lor.; apoi ţipătul Grifonului, scârţâitul tăbliţei de scris a Puiului de Şopârlă şi glasurile înăbuşite ale cobailor umpleau văzduhul, amestecându-se cu suspinele Falsei Broaşte Ţestoase.

Aşa că rămase acolo, cu ochii închişi şi aproape că se închipui în Ţara Minunilor, deşi ştia că, îndată ce-şi va deschide ochii, totul va reveni la realitatea obişnuită: iarba va foşni doar la adierea vântului, iar eleşteul va mai clipoci doar la unduirea stufului. Clinchetul ceştilor de cafea se va transforma în sunetul tălăngilor de la gâtul oilor, iar ţipetele ascuţite ale Reginei, în vocea păstorului; strănutul bebeluşului, ţipătul Grifonului şi toate celelalte sunete stranii vor deveni (cu siguranţă) tumultul zgomotelor de la fermă, în vreme ce mugetele vitelor vor înlocui suspinele adânci ale Falsei Broaşte Ţestoase.

În cele din urmă, şi-o imaginã pe surioara ei, cândva, în viitor, o femeie în toatã firea, pãstrându-şi de-a lungul întregii vieţi sufletul bun şi iubitor din vremea copilăriei, adunând în jurul ei alţi copilaşi, în a căror privire va citi aceeaşi strălucire şi curiozitate, atunci când le va spune poveşti neobişnuite, poate chiar cele de demult, din visul ei din Ţara Minunilor. Şi-o închipui de asemenea întristându-se pentru toate necazurile lor mărunte şi înveselindu-se pentru toate bucuriile lor naive, pe când îşi va aminti de propria-i copilărie şi de fericitele zile de vară.

SFÂRŞIT

Note explicative:

1. Prima – cea dintâi (în limba latină în original).
2. Secunda – a doua (în limba latină în original).
3. Terţia – a treia (în limba latină în original).
4. Pelerin, pi. Pelerini – credincios care face o călătorie într-un loc considerat sfânt; persoană care călătoreşte mult, călător.
5. Mărgean – coral, animal marin de culoare roşie, ce trăieşte în colonii mari, indivizii fiind înfipţi într-un schelet calcaros; de culoarea mărgeanului – de culoare roşie.
6. Latitudine, pi. Latitudini – distanţa unghiulară a unui punct de pe glob faţă de ecuator, măsurată pe meridianul care trece prin acel punct şi exprimată în grade, minute şi secunde.
7. Longitudine, pi. Longitudinidistanţă în grade, măsurată pe ecuator, dintre meridianul care trece printr-un punct oarecare de pe glob şi primul meridian (meridianul 0, care trece prin localitatea britanică Greenwich, de lângă Londra).
8. Cleştar – cristal, sticlă.

9. Morsă, pi. Morse – mamifer carnivor din mările polare, lung de 3-4 metri, gros şi greoi, cu membre scurte în formă de lopeţi.

10. Hipopotam, pi. Hipopotami – mamifer erbivor, mare şi greoi, cu pielea groasă şi fără păr, care trăieşte în fluviile şi în lacurile din Africa ecuatorială.

11. Ou est ma chatte?

— Unde este pisica mea? (în limba franceză în original).

12. Stridie, pi. Stridii – specie de moluscă comestibilă, care trăieşte fixată pe stânci în mările calde şi temperate.

13. Lacheu, pi. Lachei – servitor în casele aristocrate, îmbrăcat în livrea; valet, fecior.

14. Livrea, pi. Livrele – uniformă (împodobită cu galoane şi diverse broderii) purtată de personalul de serviciu din case particulare, din restaurante sau din marile hoteluri.

15. Crochet -joc sportiv în aer liber, în care mai multe persoane lovesc pe rând, cu un ciocan, nişte bile de lemn, făcându-le să treacă, după anumite reguli, printr-o serie de portiţe instalate pe terenul de joc.

16. Hogeag, pi. Hogeaguricoş de casă; horn.

17. Melasă, pi. Melase – reziduu (rest) siropos de culoare brună, provenit din extragerea zahărului din sfeclă sau din trestie de zahăr şi care serveşte drept hrană pentru vite.

18. Halebardă, pi. Halebarde – armă medievală în formă de lance cu un vârf de fier ascuţit, prevăzut pe o parte cu o secure, iar pe partea opusă, cu un cârlig.

19. Flamingo, pi. Jlamingi – pasăre migratoare de apă, de mărimea unei berze, cu gâtul şi picioarele foarte lungi şi cu penele de culoare albă.

20. Grifon, pi. Grifoni – în mitologie, monstru cu corp de leu, cu aripi, cap şi gheare de vultur şi cu urechi de cal.

21. Cadril, pi. Cadriluri – dans de origine franceză, cu mişcare lentă, constând dintr-un şir de figuri în cursul cărora partenerii se schimbă între ei.

22. Homar, pi. Homari – crustaceu marin cu zece picioare, comestibil, asemănător cu racul.

23. Somon, pi. Somoni – peşte răpitor, lung de l-l, 5 m şi cu greutatea de 25-30 kg., care intră vara în fluvii pentru a-şi depune icrele.

24. Albită, pi. Albite – peşte mic, zvelt, de culoare argintie, lipsit de mustăţi, care trăieşte în apele dulci; obleţ.

25. Ton1, pi. Toni – peşte răpitor marin care seamănă cu pălămida, ajungând până la lungimea de patru metri. Ton2, pi. Tonuri – felul în care urcă sau coboară glasul în timpul vorbirii; intonaţie.

26. Bună, pi. Buhe – bufniţă.

27. Pergament, pi. Pergamente – piele (de oaie, de viţel etc.) prelucrată special pentru a se putea scrie pe ea, folosită în trecut în loc de hârtie.

28. Aprod, pi. Aprozi – slujbaş care păzea sălile şi introducea publicul în sala de judecată.

29. Cobai, pi. Cobai – mic mamifer rozător, folosit mai ales în medicină pentru experienţe de laborator.